

APOSTOL BEZGREŠNE

LIST ČLANOVA VOJSKE BEZGREŠNE ISSN 1845-0253 Srpanj 2026.

TEMA:

*Ruže
za Mariju*

APOSTOL BEZGREŠNE

List članova Vojske Bezgrešne

SRPANJ 2026.

NAKLADNIK:

Hrvatska Provincija sv. Jeronima
franjevaca konventualaca,
Zagreb, Sveti Duh 31

GLAVNI UREDNIK:

o. Zdravko Tuba

ODGOVARA:

o. Zdravko Tuba

UREDNIČKO VIJEĆE:

Margareta Begić, Dean Kosić,
Elena Tuba, Ankica Bužonja,
Ljiljana Jozić i Siniša Žiljak

ADRESA

UREDNIŠTVA I UPRAVE:

NACIONALNI CENTAR MI –

VOJSKA BEZGREŠNE

Trg kralja Tomislava 28,
48 327 Molve, Hrvatska

✉ vojska.bezgresne@gmail.com

www.vojska-bezgresne.com

f Facebook:

Nacionalni centar Vojska Bezgrešne

Instagram

@nac_centar_vojska_bezgresne

OIB: 18296769369

ČASOPIS SE DIJELI BESPLATNO

BROJ I NAZIV

ŽIRO-RAČUNA:

Svi koji žele pomoći svoj prilog
mogu uplatiti:

IBAN: HR2323600001503848283

apostolat Vojske Bezgrešne

IBAN: HR2723600001101734905

donacija za izgradnju Oaze Bezgrešne

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

I PRIPREMA ZA TISAK:

ImArtis - Sošićka 9,

10000 Zagreb, Hrvatska

Ivan Savičević Podgajski

imArtis

LEKTURA:

Martina Horvat

TISAK:

"Denona d.o.o.",

Zagreb, Getaldićeva 1

ISSN: 1845-0253

SADRŽAJ

o. Zdravko Tuba: 3
Uvodnik

fra Milan Gelo: 5
Isus Krist
u središtu krunice

Dragica Petković: 9
Molitva krunice na Radio Mariji

o. Igor Horvat: 10
Sv. Franjo i majka Marija

o. Zdravko Tuba: 12
Međunarodni susret Vojske Bezgrešne u Asizu
Čašćenje relikvija sv. Franje asiškog
u povodu 800. Obljetnice svečeva preminuća

Dubravka Buničić: 14
Obnovljeni susreti Vojske Bezgrešne u Cresu

Nikolina Gelo: 16
Duhovna obnova u Molvama

Mirjana Otahal: 18
Susret s Bezgrešnom u srcu Podravine:
Hodočašće mjesnog centra Vojske
Bezgrešne Vis u Molve

Branimir Gubić, Gordana Mužinić: 20
Blagoslov kapelice Bezgrešnog začeća
Blažene Djevice Marije

fra Gregory Amore: 24
Svi putevi vode u Molve

Nikolina Gelo: 28
Članovi Vojske Bezgrešne na "Hodu za život"

Matija Begić: 30
Mladi Vojske Bezgrešne sudjelovali na "Antunovskom hodu" u Zagrebu

Matija Begić: 32
Svetkovina svetog Antuna Padovanskog
i Bezgrešnog Srca Marijina na Svetom Duhu

Ana Sviličić: 34
Svetkovina sv. Ante u Visu

Ivana Jurasić: 36
Dani zajedništva, odmora i milosti pod okriljem Bezgrešne

fra Ljudevit Maračić: 39
Vojske Bezgrešne u Hrvata

Marijana Sabolić: 44
Molitva krunice

Alen Benaković: 47
Bog je sve okrenuo na dobro

Ivana Čutić: 50
Spremna si za primanje

*Fotografije maloljetne djece
objavljene su uz privolu
roditelja, odnosno nositelja
roditeljske odgovornosti.

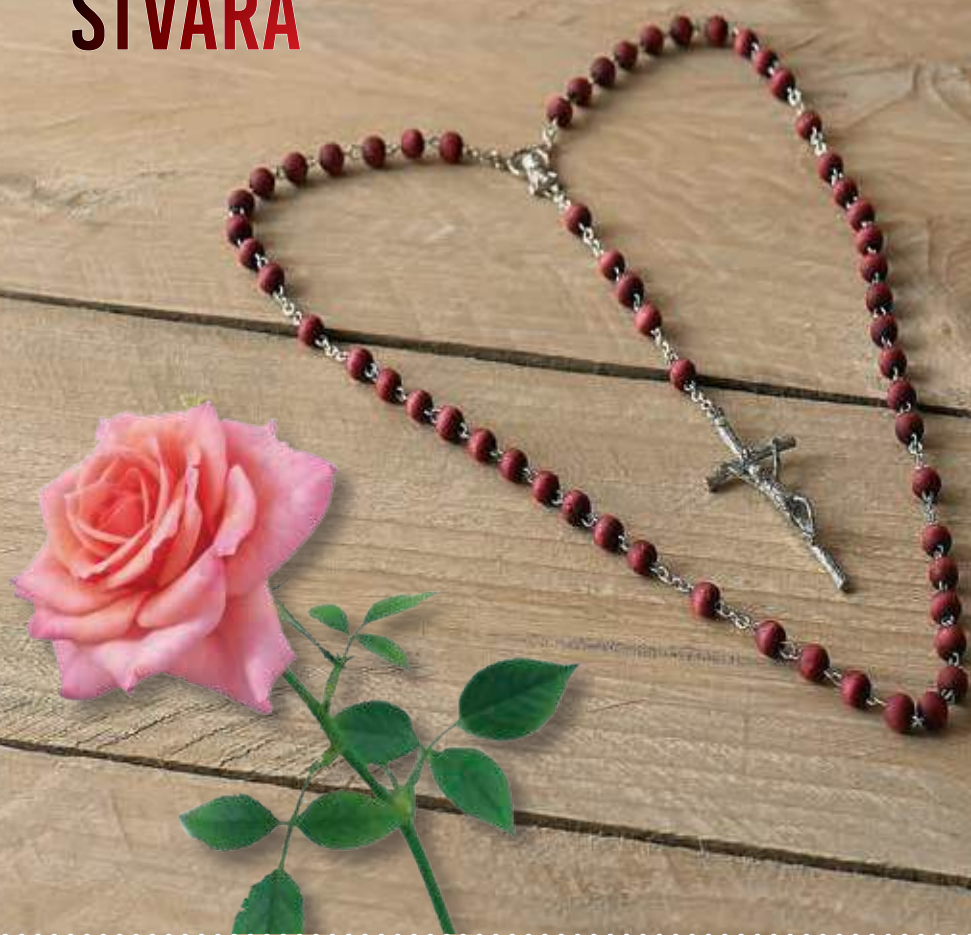
UVODNIK

Dragi članovi
Vojske Bezgrešne i svi
koji s radošću primete
časopis *Apostol Bezgrešne*
u svoje ruke.

Bezgrešna je Majka koja
nas čuva i vodi svojom
rukom. Tekstovi koje
smo pripremili za ovaj
broj *Apostola Bezgrešne*
govore o brizi i ruci naše
Majke koja nas vodi kroz
život. S Njom nam je
lakše, ljepše i radosnije
živjeti svakodnevicu.
S Njom u zajedništvu
razgovaramo o Njezinom
Sinu, našem Spasitelju, o
Ocu koji nas prati svojim
očinskim zagrljajem, o
Duhu Svetom koji nas
oživljuje. Kako moliti s
Marijom i kako se Njoj
utjecati govore nam
tekstovi koje ćete moći
pročitati. Moliti krunicu je
prikupljanje bijelih ruža
u buket koji darujemo
svojoj nebeskoj Majci.

SAMO LJUBAV STVARA

Svaka Zdravo, Marijo izmoljena u nizu otajstva krunice ruža je i dar srca Mariji, ruža koja u sebi ima i trnje i ljepotu života. Brati ruže za veliki buket koji darujemo Majci nije ni teško ni dosadno. Krunica je molitva srca i duše svakog Marijina apostola, vojnika, svakoga od nas. Sveti Ivan Pavao II je rekao: „Ispravno moliti krunicu znači s Marijom razmatrati Kristovo lice“

(Krunica Djevice Marije, Zagreb, 2003.).

Ljetni dani odmora koji su nam darovani trenutak su za predah, obnovu snage i zajedništvo s našim bližnjima. Proživimo ih s Marijom čitajući predivna svjedočanstva Njezine prisutnosti u životima apostola Bezgrešne. Provedimo ih i u zahvalnosti za proteklih 90 godina života i djelovanja Vojske

Bezgrešne u Hrvatskoj za čiju se proslavu obljetnice pripremamo.

**NEKA VAS BOG BLAGOSLOVI
A BEZGREŠNA PRATI
SVOJIM ZAGOVOROM.**

o. Zdravko Tuba,
nacionalni asistent MI –
Vojska Bezgrešne
i urednik
Apostola Bezgrešne

ISUS KRIST U SREDIŠTU KRUNICE

Piše: fra Milan Gelo

Molitva pripada vjeri. Teško je zamisliti da netko vjeruje, a ne moli. Molitva se jednostavno rađa iz vjere. Vjernik moli zato što vjeruje da netko čuje molitvu koju izgovara. Čak štoviše, vjernik je uvjeren da su Bogu poznate njegove nakane, misli, brige. Vjernik moli i onda kada uopće ne izgovara riječi. Povezan je s Bogom i onda kada nema snage izustiti vlastitu molitvu. Molitvama koje se mogu moliti tiho i glasno, zajedno i pojedinačno, jednostavno i svečano, pripada i molitva krunice. Nije neobično što papa Ivan Pavao II. ističe da se molitva krunice „s lakoćom uklapa u duhovni put kršćanstva“ (Krunica Djevice Marije, Zagreb, 2003., br. 1), jer u sebi na jedinstven način spaja jednostavnost i dubinu: dovoljno je jednostavna da bude pristupačna svakom vjerniku, a istodobno dovoljno duboka da trajno obogaćuje duhovni život.

Gledajući mjesto krunice u životu vjernika lako se uvidi da ona ne gubi na svojoj važnosti jer je njezin cilj, s jedne strane, biti u Marijinoj školi, ali i

u središtu svega prepoznati Isusa Krista i uvesti molitelja u poseban odnos s Bogom. Moliti krunicu znači sjediti u školskoj klupi s Marijom, najboljom Kristovom učenicom, i zajedno s njom slušati Učitelja. Prema tome, važnost krunice nije samo u tome da molitelj razmatra Kristovo lice, onako kako ga je promatrala Marija, nego i u tome da se molitelja uvede u iskustvo Boga kakvo je imala Isusova Majka. Zapravo, moliti krunicu, kako je tvrdio Ivan Pavao II., znači uvijek iznova polaziti od Krista i vraćati se Kristu, kako bi se sve usmjerilo prema njemu (usp. Isto, br. 3). Što vjernik dublje otkriva krunicu u njezinu punom značenju, to jasnije uviđa da ga ona ne usmjerava na nešto manje važno od Boga, pa ni samo na nečije iskustvo vjere. Naprotiv, u molitvi krunice nudi mu se Marijin put – put vjere, ali i Marijin odnos prema Sinu – put učenništva. Time se ne nameće Marijino iskustvo Boga, premda je ono posve autentično, nego se od nje uči kako biti Kristov učenik. Prema tome, mo-

litva krunice nipošto ne može biti prepreka, nego značajna pomoć u nasljeđivanju Krista. Sada se postavljaju pitanja: Ako je Isus Krist središte kršćanske vjere, kako se njegova središnja uloga očituje u molitvi krunice? Je li Marijina prisutnost u toj molitvi možda prenatrpana? Kakvo nam Kristovo lice otkriva molitva krunice?

1 RAZMATRATI KRISTA S MARIJOM

Prvo, Isus Krist nalazi se u samom središtu molitve krunice, jer se uz Marijinu pomoć razmatraju otajstva njegova života. Iz toga razloga ne čudi da Ivan Pavao II. tvrdi da je krunica, premda „sva marijanska, (...) [istovremeno] sva usredotočena na Krista“ (Isto, br. 1). Ona se nikada ne zaustavlja na Mariji, nego uvijek vodi prema Kristu. Stoga ispravno moliti krunicu znači s Marijom razmatrati Kristovo lice (usp. Isto, br. 3). Zbog svoje jedinstvene blizine sa Sinom, Marija postaje uzor u promatranju Krista. Iako je njezin odnos s Isusom nenadmašan, Kristov

se učenik u molitvi krunice uči promatrati Krista prodornijim, gorljivijim, radosnijim i iskrenijim pogledom. Ispravno moliti krunicu znači učiti gledati Krista očima vjere.

Marijin pogled na Krista oblikovan je njezinim sjećanjem, koje proizlazi iz pohranjivanja događaja vezanih uz Isusov život, ali i iz njihova prebiranja u vlastitoj nutrini (usp. Lk 2,19). Zato vjernik, moleći krunicu, „preuzima Marijina sjećanja i njezin (...) pogled“ (Isto, br. 11). Razmatrajući otajstva Isusa Krista, ne ostaje zatvoren u prošlosti niti se zadržava na pukom prisjećanju davnih događaja, nego se otvara Kristovoj prisutnosti u sadašnjosti. Moli-

tva krunice tako postaje izraz vjere u Boga koji nije samo Bog prošlosti, nego Bog koji djeluje i danas, u konkretnosti ljudskoga života. Upravo iz sjećanja na Božja djela rađa se svijest o njegovoj trajnoj prisutnosti. Iz toga razloga, smisao krunice ne iscrpljuje se u ritmičnom ponavljanju naučenih molitvenih obrazaca, nego se očituje u postupnom, sabranom i ustrajnom ulaženju u Kristov život i njegova otajstva. Njezina jednostavna forma, obilježena smirujućim ritmom i ponavljanjem, podsjeća da se u dubinu Kristova otajstva ne ulazi naglo i površno, nego strpljivo, korak po korak. Slično je i s na-

sljedovanjem Krista: ono nije tek jednokratna odluka, nego svakodnevno opredjeljenje za njega. Kao što biti Kristov učenik zahtijeva ustrajnost, strpljivost i otvorenost rastu, tako i molitva krunice traži vrijeme, sabranost i vjernost. Biti Kristov ne znači već stići na cilj kojim se završava put, nego trajno hoditi za njim koji je Put (usp. Iv 14,5).

2 USVAJATI LOGIKU EVANĐELJA

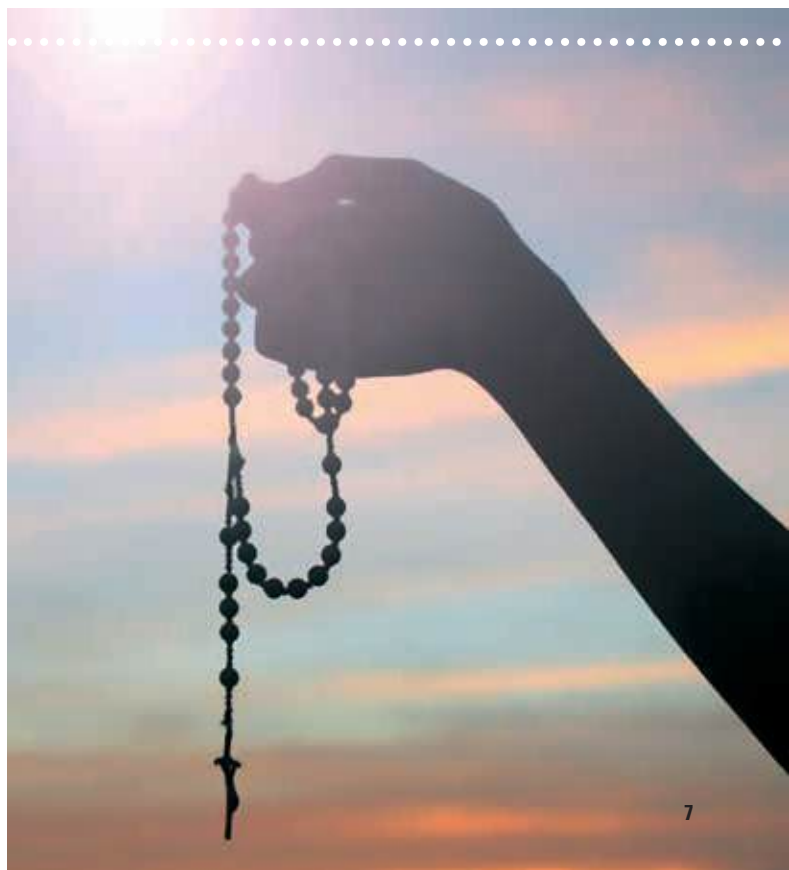
Drugo, molitva krunice je posvema povezana s evanđeljem. Ta se povezanost prije svega vidi u tome da se u krunici razmatraju otajstva Kristova

života koja svoj temelj nalaze u evanđeoskim izvještajima. Kao što čitajući Sveto pismo vjernik susreće Boga kojega je objavio Isus Krist, tako i razmatranjem otajstava njegova života postupno ulazi u samu logiku evanđelja. Krunica stoga nije odvojena od Božje riječi, negovodi vjernika prema njezinu dubljem usvajanju i razumijevanju. Štoviše, i u molitvi krunice i u čitanju Svetoga pisma vjernik se susreće s jednom od temeljnih istina kršćanske vjere: središte i sadržaj Radosne vijesti, a time i cjelokupnoga kršćanskog života, jest upravo osoba Isusa Krista (usp. Isto, br. 20). Kao što se čitavo Sveto pismo čita u svjetlu Krista, tako i krunica zadobiva svoje puno značenje samo onda kada u njezinu središtu ostaje život Isusa Krista. Prema tome, tko moli krunicu, ne ulazi samo ozbiljno u susret s evanđeoskim tekstovima osluškujući Kristov glas, nego istodobno stupa i na put naviještanja (usp. Isto, br. 17). Drugim riječima, onaj tko želi naviještati Krista – središte evanđelja i cjelokupne kršćanske poruke – u krunici može pronaći dragocjeno sredstvo za različite oblike pastoralnog djelovanja. Vjernik čiji je duhovni život prožet molitvom krunice drugima prenosi ono što je u molitvi razmatrao i usvajao. Tako krunica ne ostaje samo osobna pobožnost, nego postaje put susreta

s Kristom koji vodi prema njegovu naviještanju i svjedočenju. U skladu s tim, krunica nije usmjerena samo na osobno slušanje Božje riječi, nego pomaže vjerniku rasti u razumijevanju evanđelja kako bi drugima mogao svjedočiti i naviještati Isusa Krista. Usvojiti logiku evanđelja kroz molitvu krunice znači trajno povezivati sliku Boga, kakvu nam objavljuje evanđelje, s otajstvima koja se u krunici razmatraju. Budući da svako otajstvo krunice sažeto razmatra jedan događaj ili jedno razdoblje iz Kristova života, molitvom krunice se polako oblikuje i slika Boga Isusa Krista.

3 POSTATI SLIČNI KRISTU

Treće, molitva krunica, kako tvrdi Ivan Pavao II., uči vjernika biti što sličniji Kristu, njemu se suobličiti (usp. Isto, br. 15). Postati sličan Kristu znači rasti u svetosti do koje se dolazi neprestanim opredjeljivanjem za njega, prožetim svakodnevnim obnavljanjem vlastite pripadnosti Kristu (usp. Isto, br. 26). Kao što se u molitvi Zdravomarije Isusovo ime nalazi u samome središtu, tako i na putu kršćanskoga života Krist mora zauzimati središnje, odlučujuće i glavno mjesto u životu vjernika (usp. Isto, br. 33). Imajući svetost kao krajnji

cilj kršćanskoga života, vjernik u Mariji pronalazi uzor istinske suobličnosti Kristu. Budući da je ona od svih stvorenja bila naj-sličnija Kristu, pobožnost krunice, premda u svojoj formi marijanska, u svojoj je biti duboko kristološka. Moleći krunicu, vjernik se postupno uči živjeti i djelovati „samo u Kristu i za Krista!“ (Isto, br. 15)

Međutim, to što je život vjernika usredotočen na Krista ne znači da se iz vida gubi čovjeka. Naprotiv, molitva krunice u sebi nosi i kršćansku sliku čovjeka. Tko razmatra Krista – što je temeljna značajka

molitve krunice – u njemu ne prepoznaje samo pravoga Boga, nego i pravoga čovjeka. Tko god očima vjere upoznaje Krista, u njemu spoznaje i istinu o čovjeku (usp. Isto, br. 25). Budući da se u krunici kroz razmatranje otajstava odražava ritam Kristova života, može se reći da upravo promatrajući različite dimenzije njegova života vjernik lakše prodi- re u smisao vlastitoga postojanja. U tom smislu, postati sličan Kristu ne znači samo rasti u pripadnosti Bogu, nego i sve jasnije uviđati važnost međuljudskih odnosa, snagu zajed-

ništva te bratstva u koje nas je sam Krist pozvao i povezoao (usp. Isto, br. 36). Na taj način rast u suobličnosti Kristu istodobno postaje rast u istinskoj čovječnosti, koja se ostvaruje u odnosu prema Bogu i bližnjima.

Dakle, središte molitve krunice pripada Isusu Kristu. Upoznavati njegov život zajedno s Marijom znači razmatrati Kristovo lice, postupno usvajati logiku evanđelja i sve se više suobličavati njemu. Konačno, svrha molitve krunice jest pomoći vjerniku da cijelim svojim životom bude usredotočen na Krista.

„Kao evanđeoska molitva, usredotočena na otajstvo otkupiteljskog Utjelovljenja, krunica ima izrazito kristološko usmjerenje. Njezin naimen najznačajniji sastavni dio – litanijsko ponavljanje Zdravomarije – postaje također neprekidno hvaljenje Krista, jer se navještaj anđela i pozdrav Krstiteljeve majke konačno odnosi na nj: 'Blagoslovljen plod utrobe tvoje' (Lk 1, 42). Reći ćemo još i više: ponavljanje Zdravomarije tvori osnovu, na kojoj se razvija razmatranje otajstava: Isus svake zdravomarije jest onaj isti kojega nam otajstva jedno za drugim stavljaju pred oči, sad kao Sina Božjega sad kao sina Djevičina.“

Papa Pavao VI., Marialis cultus, Zagreb, 1994., br. 46

APOSTOL BEZGREŠNE

MOLITVA KRUNICE NA RADIO MARIJI

Piše: Dragica Petković

„Krunica je najizvrsnija molitva i najefikasniji način za postizanje vječnoga života. Ona je lijek za sva zla i korijen svih naših blagoslova. Ne postoji izvrsniji način molitve.“

Papa Leon XIII.

Upoznavši našu nebesku Majku u mom životu sve se uvelike promijenilo. Krunica mi je kako se ono kaže „sjela“ pravo u srce i postala je moja svakodnevna potreba, moj razgovor s nebom i moja radost. To je ona nevidljiva nit koja spaja Boga, Majku i mene. Kad uzmem krunicu u ruke osjećam mir, kao da mi Majka šapće „Ne boj se, ja sam tu“. Ona mi daje snagu za svaki dan, kad je teško, kad sam umorna, kad ne znam kamo bih, krunica mi daje nadu i pouzdanje.

Ma sve mi daje, vjeru da izdržim, ljubav da oprostim i radost da zahvalim.

Imam tu veliku milost da s članovima Vojske Bezgrešne uživo molimo krunicu na Radio Mariju. Tamo sam shvatila kada molimo zajedno nebo se otvori i naša nas Majka sve skuplja pod svoj milosni plašt i priprema nas za svoja djela i tako postajemo oruđa u njenim rukama.

Krunica nije samo molitva, to je zagrljaj Majke i svaki puta kad je molim znam da imam Majku uvi-

jek uz sebe, to mi uvijek ulijeva nadu kroz divne riječi „Sluga Marijin nika-da neće propasti“. S krunicom u ruci sigurni smo da naš put vodi svome pravom cilju.

Svi članovi Vojske Bezgrešne koji se žele priključiti zajedništvu molitve krunice na Radio Mariji mogu se priključiti svaki treći utorak u mjesecu u 20.15 minuta. Ukoliko netko želi sudjelovati uživo u molitvi na radiju slobodno se javi na kontakt: Gordana Mužinić: 092/2911597.

SV. FRANJO I MAJKA MARIJA

Piše: o. Igor Horvat

Odnos asiškog sveca i Blažene Djevice Marije bijaše prisutan tijekom njegova života počevši od obraćenja negdje 1205. god. Njegova duhovnost je primarno kristološka, tj. orijentirana prema Gos-

podinu Isusu, a kroz njega Franjo dopire do njegove Majke koju često puta naziva i Crkvom. Pokušat ćemo kratko prikazati povijesno duhovni put odnosa Franje i Majke Marije.

Prvi korak koji valja

vidjeti je vrijeme kraja 12. i početak 13. stoljeća koji je obilježen mnogim pauperističkim pokretima, liturgija je bila vezana uz samostanski život (benediktinci i cisterciti), molitva je bila liturgijska (u korovima crkava, u molitvama brevijara redovnika, monaha i svih svećenika), vladao je apokaliptički duh Giocacchina de Fiore gdje bi u tom vremenu trebao doći skoro kraj svijeta. Pobožnost bijaše preko slika (bibliapauperum), ili kroz ponavljanje osnovnih molitava i litanija, te dijelova svete mise. Jednako tako je i sveti Franjo Asiški pabirčio iz svega pomalo, a najviše iz svojega molitvenog života odnos prema Kristu i Blaženoj Djevici Mariji.

Njegov je pogled bio usmjeren na Krista iz kojeg je vukao ljubav prema Majci Mariji. Krist je za njega bio ogledalo od kojeg pogled nikada nije maknuo. Poniznost Sina Božjega u Grecciu 1223. god. silila ga je da utjelovi u živim jaslicama događaj njegova rođenja gdje nasdasve gleda Majku Mariju kao siromašnu službenicu

Gospodnju. Zbog toga je na samim počecima Reda za sebe i braću odabrao skromno mjesto – crkvicu svete Marije Anđeoske, zvanu Porcijunkula. Tamo je Nebo dotaklo zemlju, tamo je Majka na osobit način darovala milosti svima koji su je molili. To je mjesto duboke molitve i vršenja Pravila Reda. Tu je na divan način Franjo izmolio dar trajnog oprosta 1216. god. moleći posredništvo Majke. Na tome mjestu je Klara Asiška posvetila svoj život Kristu po nadahnuću Franje. Jednako tako tu je i brat Franjo završio svoj zemaljski život 1226. god. u potpunom predanju, u potpunom siromaštvu.

On bijaše duboko uvjeren kako su Gospodin Isus i njegova Majka živjeli siromašno i iz toga je crpio razloge za nasljedovanje. Otajstvo koje je Franjo nazirao u Bogu otkrivao mu je razloge zbog kojih

je častio Blaženu Djevicu Mariju. Bog je ljubav i sve što stvara čini u ljubavi. On je vječna dinamika ljubavi koja se neprestano daje i razlog takve ljubavi je u samoj ljubavi. Ljubav prema tome je besplatna i bezuvjetna, služi i prašta, čini pravdu i ništa ne traži za sebe. Zbog te ljubavi Sin Božji je postao čovjekom kojeg je rodila Blažena Djevica Marija. Zadivljuje Marijina vjera, zadivljuje njezina ljubav, zadivljuje njezina žrtva. U *Salutatio Beatae Marie Virginis* vidimo pozdrav sličan onom u Nazaretu, Marija je Gospođa, Kraljica i Bogorodica. Ona je Djevica postala Crkvom. Njezino poslanje dolazi od Božjeg odabira i posvećenja sa Sinom i s Duhom Svetim Paraklitom. Ona je opisana kao prva odabrana od Boga da on u njoj boravi. Kako ju je nazvao arkanđeo Gabrijel, tako ju i Franjo naziva „milosti puna“. On ju nadalje

naziva Palačom Sina, njegovim šatorom, njegovom kućom, njegovom odjećom, njegovom službenicom, njegovom majkom. Sin je Božji od Majke primio tijelo, a ona je zauvijek ostala njegova službenica i njegova majka. Tu je i pozdrav krepostima koje imaju zadaću po milosti i prosvjetljenju Duha Svetoga pretvoriti nevjernike u vjernike Bogu. Time Majka Marija postaje model i prvi primjer in habitatione Dei (Božje prebivalište) po svojoj dubokoj vjeri, poniznosti i siromaštvu.

Franjo časti Majku Mariju najljepšim pohvalama i vidimo da koliko ju on ljubi, toliko ju predaje i preporuča drugima da po njoj dođu Kristu Gospodinu koji je jedini Spasitelj svijeta i pravi Bog. Život i siromaštvo Gospodina Isusa i njegove Majke Franjo daje danas i nama kao primjer koji smo pozvani nasljedovati.

MEĐUNARODNI SUSRET VOJSKE BEZGREŠNE U ASIZU

ČAŠĆENJE RELIKVIJA SV. FRANJE ASIŠKOG U POVODU 800. OBLJETNICE SVEČEVA PREMINUĆA

Piše: o. Zdravko Tuba

Međunarodni centar Vojske Bezgrešne M. I. hodočastio je u nedjelju, 1. ožujka 2026., u Asiz kako bi sudjelovao u svečanom čašćenju relikvija sv. Franje u povodu 800. obljetnice svečeva preminuća.

Hodočašće su predvodili međunarodni asistent MI, fra Gilson Miguel Nunes, OFMConv., međunarodni predsjednik Miquel Bordas Prószyński, međunarodna potpredsjednica Margareta Begić i revizor fra Zdravko Tuba, OFMConv., te skupina od preko trideset članova Vojske Bezgrešne iz Italije, Španjolske i Polj-

ske. Pridružilo se i nekoliko članova iz Asiza, zajedno s lokalnim predsjednikom, Guidom Gaudenzijem.

U donjoj crkvi bazilike sv. Franje, u podnožju prezbitarija postavljen je sarkofag s relikvijama sv. Franje. Svaki od hodočasnika doživio je intenzivan trenutak duboke molitve Božjem djelu u „Siromahu” iz Asiza. Evanđeoska punina njegova poistovjećenja s Kristom, stvarnost koja i dalje donosi plodove obnove za Crkvu i dalje sja. U ovom posebno značajnom trenutku, delegati Međunarodnog centra Vojska Bezgrešne

donijeli su Gospodinu, po zagovoru svetog Franje, svoje živote i nakane Vojske Bezgrešne cijelog svijeta, kako bi njihova ljubav prema Mariji, „Djevici koja je postala Crkva“, koja donosi Krista čovječanstvu, mogla rasti.

Apostoli su se uputili na euharistijsko slavlje u gornjoj bazilici svetog Franje,

pod kulisom Giottovih freski, koje živo ilustriraju život svetca iz Asiza.

Na kraju slavlja, apostoli Vojske Bezgrešne poslušali su predavanje fra Gilsona o franjevačkim korijenima Vojske Bezgrešne. U svojem obraćanju istaknuo je prirodno i plodonosno uključivanje djela i razmišljanja svetog Maksimilijana u školu svetog Franje. Sa srcima ispunjenim zahvalnošću i povjerenjem, Vojska Bezgrešne tako obnavlja svoju svijest o tome da je dio ove franjevačke i marijanske misije u službi Crkve i čovječanstva.

Obnovljeni susreti Vojske Bezgrešne u Cresu

Piše: Dubravka Buničić

Na poticaj fra Ljudevita Maračića, a u organizaciji nekoliko članica, u Cresu je 7. veljače održan prvi susret članova Vojske Bezgrešne nakon nekoliko godina stanke. Susret je okupio 25 sudionika i označio novi početak zajedničkog hoda u duhu marijanske pobožnosti i posvete Bezgrešnoj.

Program susreta započeo je molitvenim slavljenjem, nakon čega je uslijedila molitva krunice s razmatranjima pripremljenima za ovu prigodu. Molitvu je predvodilo nekoliko članica zajednice, a zajedništvo u molitvi snažno je obilježilo početak obnovljenih susreta.

Središnji dio susreta bilo je Euharistijsko slavlje koje je predvodio fra Ljudevit Maračić. U homiliji je govorio o otajstvu Bezgrešne, podsjetivši na dubinu i značenje dogme o Bezgrešnom začeću Blažene Djevice Marije te potaknuo okupljene na snažnije nasljedovanje Marijine vjere, poniznosti i potpune otvorenosti Božjoj volji.

Nakon svete mise Dubravka Buničić kratko je predstavila cilj i smisao pobožnosti prvih subota te najavila okvirni program budućih susreta Vojske Bezgrešne. Okupljenima je prenijela i srdačne pozdrave nacionalne predsjednice Margarete Begić, ohrabrivši sve prisutne na ustrajnost u molitvi i apostolatu. U Vojsku Bezgrešne u Cresu službeno je upisano 66 članova, pa se nadamo da će se u narednom razdoblju uspjeti ponovno okupiti i aktivno uključiti sve članove.

Ovaj prvi susret nakon dulje stanke protekao je u ozračju radosti, zahvalnosti i nade, a sudionici su izrazili želju da redovita okupljanja postanu snažan poticaj duhovnom rastu i širenju pobožnosti prema Bezgrešnoj u svojim obiteljima i u svom okruženju.

Duhovna obnova u Molvama

Piše: Nikolina Gelo

Od petka, 20. ožujka, do nedjelje, 22. ožujka 2026. godine, održana je duhovna obnova u Molvama. U njoj je sudjelovalo petnaestak članova Vojske Bezgrešne. Iako je, kao i svaka duhovna obnova, u sebi sadržavala molitveni dio, obuhvatila je i uređenje te završne radove u kapelici Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije – Srca Oaze Bezgrešne u Hrvatskoj. I to kako bi svoja vrata otvorila u srijedu, 25. ožujka, za blagoslov na svetkovinu Navještenja Gospodinova i primila sve župljane i hodočasnike.

Okupljeni članovi započeli su duhovnu obnovu u petak, 20. ožujka, pobožnošću križnog puta i slavljenjem svete mise, a

nastavili je radom unutar i oko kapelice. Subotu, 21. ožujka, započeli smo s molitvom. Nakon molitve uslijedio je dodatan rad oko kapelice poput sadnje cvijeća kako bi vanjsko uređenje zasjalo punim sjajem, a unutar kapelice su se, uz radnike, pobrinuli za postavljanje odgovarajuće rasvjete, klupa i oltarne slike Gospe Bezgrešne koju je naslikala poznata akademska slikarica Eva Vukina. Neki članovi sudjelovali su u pripremi suvenira za prodaju u suvenirnici koja je također otvorena na svetkovinu Navještenja Gospodina jer se nalazi uz kapelicu.

Nakon rada uslijedili su ručak i odmor, a zatim i molitva krunice Božanskog milosrđa uz duhovni nagovor p. Zdravka Tube. Pater je u nagovoru istaknuo važnost molitve i rada podsjetivši sve okupljene članove kako sve

što čine ima smisla jer ih svakim danom vodi sve bliže Gospodinu. Nastavili su molitvom Gospi- ne krunice i slavljenjem svete mise, a zatim su se iznova posvetili radovima unutar kapelice. Cijeli je dan, osim radovima, bio prožet radošću, smijehom i zajedništvom.

Nedjelju, 22. ožujka, koja je bila i posljednji dan duhovne obnove, ponovno su započeli molitvom i slavljenjem svete mise. U

svetoj misi su otvorili svoja srca u zahvalnosti prema Gospodinu za sve što im je tijekom proteklih dana darovao, ali i preko njih drugima jer u tome i jest bit svakog apostolata: služenje iz ljubavi i za ljubav.

Prepuni dojmova i novih uspomena vratili smo se svojim domovima uz želju služenja kroz apostolat Vojske Bezgrešne te biti dijelom i sudjelovati u izgradnji Oaze Bezgrešne u Hrvatskoj.

SUSRET S BEZGREŠNOM U SRCU PODRAVINE

HODOČAŠĆE MJESNOG CENTRA VOJSKE BEZGREŠNE VIS U MOLVE

Piše: Mirjana Otahal

U zadnjem broju – *Apostol Bezgrešne* Mjesni centar MI – Vojska Bezgrešne Vis upoznao je čitatelje o osnutku i životu djelovanja naše zajednice. Naš predani rad i služenje Gospodinu po Marijinu zagovoru obogatili smo duhovnom obnovom u Molvama. Kao pripremu za milosno hodočašće devet dana prije polaska započeli smo deveticu Blaženoj Djevici Mariji i sv. Maksimilijanu. Dana 6. ožujka 2026. godine uputili smo se prema hrvatskom „Gradu Bezgrešne” – Oazi Bezgrešne u Molvama, mjestu koje je Marija oda-

brala za izvor duhovnog ozdravljenja, nove snage, novog sjedinjenja po Mariji s Kristom.

Dočekali su nas dragi domaćini pater Zdravko Tuba, nacionalni duhovni asistent Vojske Bezgrešne i profesorica Margareta Begić, predsjednica Nacionalnog centra Vojske Bezgrešne. Bio je to susret pun osmijeha i Marijine ljubavi koja se umnaža. Nakon kratke okrijepe imali smo čast predmoliti pobožnost križnog puta i okruniti naš prvi dan svetom misom koju je predslavio pater Zdravko Tuba. Subotnje

jutro bilo je posvećeno duhovnim nagovorima nakon čega smo dobili i nekoliko savjeta kako napredovati u zajednici i društvu. Popodnevne sate smo provele u obilasku Molvi sve do Drave. Posebno iskustvo je bilo u kapelici Majke Božje Molvarske. Oduševila nas je priča o kipu od lipova drveta koji je cijelo stoljeće bio skriven pod zemljom, sve do sredine 17. stoljeća kad je potpuno očuvan čudesno „otkriven”.

Također smo obišli veliko gradilište „Oaze Bezgrešne” pokraj župne crkve. Pastoralni centar koji

*Pogledaj, o, čudotvorna,
Pogledaj, o, Majko, nas,
Pogledaj jer Tvoj je pogled
Prava sreća za sve nas!*

*Ave Maria!
Samo ljubav stvara!*

je u izgradnji je 2. u Europi i 4. u svijetu. Imali smo čast posjetiti i samo središte projekta „Oaza Bezgrešne“ – kapelicu Bezgrešnog Začeca. To je mjesto tišine namijenjeno dnevnom klanjanju Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu, a čiji se svečani blagoslov s nestrpljenjem iščekivao na Blagovijest 25. ožujka 2026. godine. Zahvalni na prvom mjestu Gospodinu koji je po zagovoru Blažene Djevice Marije i sv. Maksimilijana omogućio ovaj divni posjet, duhovnu obnovu i druženje s našim duhovnicima paterom Zdravkom, bratom Dominikom i našom predsjednicom Margaretom. Nismo otišli euforični, nego svjesni još veće odgovornosti na koju smo pozvani. Dobili smo Gospin jasni smjerokaz. Trebamo se svidjeti Bogu, a ne ljudima.

Po povratku iz Molvi prisustvovali smo slavlju svete mise u Zagrebu na Svetom Duhu, u župnoj crkvi sv. Antuna. Nakon završetka svete mise imali smo kratko druženje s provincijalnim ministrom fra Miljenkom Hontićem, mladim bogoslovima i fra Vilčekom Novačkim te pohodili grob Višanina fra Celestina Tomića.

Ovo hodočašće nije bilo samo putovanje, već duboki susret s Njezinim glasom, glasom ljubavi i povjerenja. Iz Molva se vraćamo neizmjenno duhovno obogaćeni, s mirom u srcu i novim ohrabrenjem za naše daljnje djelovanje u zajednici.

BLAGOSLOV KAPELICE BEZGREŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Piše: Branimir Gubić, Gordana Mužinić

Varaždinski biskup Bože Radoš blagoslovio je u srijedu, 25. ožujka, na svetkovinu Navještenja Gospodinova kapelicu Bezgrešnog začeca BDM u sklopu Duhovno-pastoralnog centra „Oaza Bezgrešne” u Molvama.

Gvardijan, župnik i čuvar Marijina svetišta u Molva-ma, nacionalni duhovni asistent Vojske Bezgrešne o. Zdravko Tuba, OFMConv., prije mise uputio je pozdravne riječi prisutnima, među kojima su uz biskupa Radoša bili provincijalni ministar Hrvatske provincije svetoga Jeronima franjeva-ca konventualaca fra Miljenko Hontić, OFMConv., međunarodni duhovni asistent Vojske Bezgrešne i delegat ministra generala reda fra Gilson Miguel Nunes, OFMConv., časni brat fra Vilček Novački, časne sestre, članovi Vojske Bezgrešne iz Hrvatske, među kojima su bili hodočasnici s područja Varaždinske biskupije te Zagreba i okolice, nacionalnu predsjednicu Vojske Bezgrešne u Hrvatskoj Margaretu Begić te ostale prisutne vjernike, hodočasnike i uzvanike. Zahvalio je Općini Molve te svim dobročiniteljima koji su se ugradili svojom molitvom i žrtvom u izgradnju Oaze Bezgrešne.

Na početku mise mons. Radoš blagoslovio je kapelicu, a u svojoj homiliji je istaknuo kako je ona činom blagoslova pripala Bogu. „I mi pripadamo Bogu i vjerujemo da smo u Njegovu društvu“, naglasio je biskup te povezao misao s riječima „Gospodin s vama!“ koje svećenik nekoliko puta kaže u misi. „Uvijek i iznova želimo si osvijestiti da je živi Bog prisutan u našoj sredini. Da je prisutan kad se okupljamo, da je posebno prisutan i da govori kroz svoju riječ, da će biti prisutan i stvarno je prisutan

kada se slavi žrtva Gospodnja. Kada započne vjerna pretvorbe, čut ćemo u drugom dijelu kanona iste te riječi. Na kraju mise svećenik također kaže 'Gospodin s vama!', što znači: on je u vama, on je s vama i nosite Ga u svijet. Želimo da ove riječi danas odjeknu i da zaista povjerujemo da je Bog tu, da se na njega možemo osloniti, jer on je Emanuel", poručio je mons. Radoš.

„Otkako je čovjek izgnan iz raja, postao je neposlušan i udalžio se od Boga. Otada Bog stalno traži nekoga tko sluša, tko ima sluha za Božju riječ. Anđeo Gabriel poslan je u Nazaret, jedan gradić, odnosno selo. Ulazi u kuću jedne žene, koja bdije i koja sluša. Kako je pažljiv naš Bog kada ulazi među nas ljude! Neće sam primiti bravu, otključati vrata, nego će kucati i tražiti dopuštenje da

uđe u život ljudi. Bog uvijek tako traži. Toliko nas voli, toliko nas poštuje kao svoju djecu, da uvijek kuca. Traži nekoga tko će mu otvoriti. I tu je jedna žena, jedna djevica koju će tako lijepo pozdraviti: 'Raduj se, milosti puna'. Raduj se ti koja nosiš u sebi jednu puninu", kazao je biskup te nastavio govoriti o ovom pozdravu, ali i nastavku razgovora anđela i Marije.

Rekao je kako je evanđelje radosna vijest jer se Bog nastanio među ljudima, probio njihovu gluhoću, otvorio zatvorenost i nepristanak i ušao u ljudski život i ljudsku povijest. „Ovu lijepu istinu smo danas slušali u evanđelju i živimo je kao tajnu naše vjere u svakodnevnicu. Bog se nije javio Mariji u jednom svečanom trenutku u hramu, nego u njezinoj svakodnevnicu. Bog se tu želi nastaniti, tu želi živjeti, tu želi djelovati, tu želi da mu napravimo

kolijevku u svojoj kući, u svojoj utrobi, u svome srcu. To je mjesto koje je On rezervirao za sebe", istaknuo je propovjednik te podsjetio kako se riječi iz evanđelja triput izgovaraju u jednom danu, kad se moli molitva Anđeoskog pozdravljenja. Potaknuo je vjernike da je mole često.

"Gospodin je na ovom mjestu, ali je i u svakom od nas. Poći ćemo poslije mise u svijet, u život i ponesimo ga dalje drugima kojima smo poslani", poručio je na kraju homilije biskup Radoš.

Na kraju mise predsjednica Nacionalnog centra Vojске Bezgrešne u Hrvatskoj i međunarodna dopredsjednica M. I. Margareta Begić pozdravila je nazočne te kratko poručila: „San i želja sv. Maksimilijana i danas živi. Svjesni smo kako nam sv. Maksimilijan u baštinu nije ostavio konačni proizvod, nego dinamičan i živ projekt, koji je potrebno doraditi, razviti, aktualizirati u vjernosti Učiteljstvu Crkve, na putu povijesti, uz djelatno sudjelovanje svih, na razini životnog iskustva i odvažnog apostolskog nastojanja, kako bi se svijetu donijela Bezgrešna koja je živa i djelatna; znak i majka čovječanstva preobražena duhom evanđelja. Veliki je san sv. Maksimilijana bio: 'Osvojiti čitav svijet za Krista po Bezgrešnoj'. Stoga su nastali gradovi Bezgrešne: 1927. godine Niepokalanov – Poljska, 1931. godine Mugenzao No Sono – Japan, 1948. godine Marytown – SAD, 2026. godine Oaza

Bezgrešne, Hrvatska."

Potom su uručeni prigodni darovi biskupu, provincijalnom ministru i međunarodnom asistentu Vojске Bezgrešne.

I tako smo svjedočili na svetkovinu Navještenja Gospodinova u Molvama kako je zavládala tišina puna iščekivanja – kao ona tišina iz Nazareta kada je Anđeo pozdravio Mariju „Zdravo milosti puna". I dok je biskup Bože Radoš izgovarao blagoslov nad kapelicom Bezgrešnog začeca BDM, činilo se kao da

Majka koja grli, koja želi osvojiti i oduševiti svaku dušu za svoga sina Isusa. Zato svaki kamen ove kapele neka bude krik naše ljubavi: „Dođi, Bezgrešna, učini nas svojima, da kroz tvoje ruke dovedemo svijet Isusu."

Tko god uđe u ovu kapelicu, neka osjeti ono što su apostoli osjetili u dvorani Posljednje večere kako nismo sami i da svakog od nas Bezgrešna čeka puna milosti. Neka svjetlo svijetle upaljene pred Bezgrešnom bude i naš vječni da

se nebo nagnulo nad Molve obasjano zlatnim zrakama zalazećeg sunca kao zrakama milosti našeg Gospodina koji nas sve sabire u svoje presveto Srce.

Ova kapelica nije samo zid od kamena, ona je „Kolbeova ljubavna poslanica" upisana u srce „Oaze Bezgrešne", živo srce koje kuca za sve nas. Ovdje je naša Bezgrešna ne kao neka daleka kraljica, nego kao

kao i Marijino da Navještenju. Jer gdje je Bezgrešna, tamo je radost i tamo Isus dobiva prebivalište u ljudskom srcu.

Utecimo se Bezgrešnoj i molimo da ova Oaza postane vrelo novih zvanja, novih obećanja i tihih čuda svakodnevnog djelotvornog ljubavi – s osmijehom Bezgrešne na licu i s Isusom u srcu. kročimo zajedno u radosti života.

SVI PUTEVI VODE U MOLVE

Piše: fra Gregory Amore

Hvaljen Isus i Marija!

Zahvalan sam Bogu što je za mene pripremio posebno putovanje od ponedjeljka, 5. svibnja do subote, 9. svibnja u Marijino svetište u Molve. U hrvatski Nacionalni centar Vojske Bezgrešne došao sam na poziv nacionalnog asistenta, o. Zdravka Tube i nacionalne predsjednice, Margarette Begić.

Marijanski je apostolat u samoj suštini franjevačkog života, pa i Vojska Bezgrešne čini dio našeg franjevačkog poslanja. Marija je naša nebeska Majka kojoj se rado utječem u zagovor. Međutim, mnoga braća – a ovdje uključujem i sebe – ne uspijevaju uvijek pretočiti osobnu pobožnost u apostolat, teoriju u prak-

su te stoga nisu direktno uključeni u promicanje i razvijanje ovoga spektra naših života.

Prvi sam put susreo o. Zdravka i Margaretu u Rimu na Međunarodnoj

skupštini VB koja je bila od 27. - 30. studenog 2025. godine. Fra Gilson, međunarodni asistent VB, zamolio me da prevodim, čime sam dobio priliku pobliže se upoznaći s članovima

VB iz svih krajeva svijeta, kao i s uspjesima i poteškoćama VB u različitim zemljama. Hrvatski predstavnici o. Zdravko, Margareta Begić i Elena Tuba govorili su o izgradnji novog centra Bezgrešne u Molvama, Duhovno-pastoralnog centra Oaza Bezgrešne. Kapelica svetišta posvećena je 25. ožujka 2025. Ovim je danom, možemo reći, službeno nastavljen put kojim Vojska Bezgrešne u Hrvatskoj kroči gotovo jedno stoljeće, put na kojem je Bezgrešna ideal svakome tko joj posveti svoj život.

Pridružio nam se i fra Jobe Abbass iz SAD-a. Posjetili smo kapelicu Oaze Bezgrešne i svjedočili djelovanju subraće koji se uz pastoralne aktivnosti u župi brinu i za starije koje svoje dane provode u domu za osobe starije dobi Punina života. Rado smo obišli ovaj dom i upoznali se s njegovim korisnicima. Posjetili smo katedralu u Bjelovaru te smo sudjelovali na mo-

litvi krunice i svetoj misi s članovima Vojske Bezgrešne, u zajedništvu sa župnikom i rektorom katedrale preč. Brankom Freslom.

Hodočastili smo do Svetišta Predragocijene Krvi Kristove u Ludbregu, mjestu u kojem se dogodilo euharistijsko čudo. U povratku zaustavili se u kapelici u kojoj je čudotvorni kip Majke Božje Molvarske. Nakon što smo fra Jobea Abbassa u petak otpratili do zračne luke, posjetili smo grad Zagreb i njegovu katedralu, pomolili smo se na grobu bl. Alojzija Stepinca te smo se poslije ručka s braćom franjevcima vratili u Molve. U subotu, 9. svibnja sudjelovao sam na misi s Vojskom Bezgrešne u Zagrebu.

Ovih nekoliko dana osjećao sam posebnu radost, bilo mi je obogaćujuće i ispunjavajuće iskustvo – kako duhovno tako i fizički i kulturalno. Potičem i ohrabrujem članove VB iz cijelog svijeta da posjete ovo

mjesto mira i molitve. Kao što je fra Jobe rekao: Svi putovi vode u Molve!

Zahvaljujem o. Zdravku i nacionalnoj predsjednici Margareti na pozivu i što su me vodili da sam mogao upoznati ovo Marijino svetište, Oazu Bezgrešne i druga mjesta važna za vjernost Gospodinu hrvatskoga naroda. Moja je molitva da VB u Hrvatskoj raste u snazi, milosti i ljubavi prema Gospodinu i Bezgrešnoj. Vidi-mo se ponovno, nadam se na dulje vrijeme!

SAMO LJUBAV STVARA!!!

OAZA BEZGREŠNE - HRVATSKI NIEPOKALANÓW

Prilogom koji darujete sudjelujete u izgradnji
i uređenju Duhovno-pastoralnog centra *Oaza Bezgrešne*

**Zdravlje bolesnih,
moli za nas!**

Naručiti možete na:
vojska.bezgresne@gmail.com

Kapljice pripremljene prema staroj samostanskoj recepturi, u Marijinu svetištu u Molvama

IZGRADIMO ZAJEDNO OAZU BEZGREŠNE u Molvama

Oaza kutak Neba na zemlji u prisutnosti Bezgrešne.

Nastavimo uređivati mjesto za mir duši i odmor
tijelu u Molvama - hrvatskom gradu Bezgrešne.

I vi možete pomoći svojim darom. Molimo za vas
dobročinitelje!

Samo ljubav stvara

sv. Maksimilijan Kolbe

DONACIJE JE MOGUĆE UPLATITI NA RAČUN:

Zagrebačka banka

IBAN: HR2723600001101734905

ZAHAVALJUJEMO SVIMA KOJI NAM ŠALJETE SVOJE PRILOGE I TAKO SE UKLJUČUJETE U IZGRADNJU
OVOGA BOŽJEGA DJELA PO ZAGOVORU BEZGREŠNE. SVI ONI KOJI ŽELE SEBE UGRADITI
U DUHOVNO-PASTORALNI CENTAR "OAZA BEZGREŠNE" SVOJ PRILOG MOGU DAROVATI – POSLATI NA:

IBAN: HR2723600001101734905

opis – mail uplatitelja

Unaprijed zahvaljujemo svima na dobroti i otvorenosti, a zagovor Bezgrešne neka prati ovo lijepo djelo
za kršćansko lice našega naroda po želji i molitvi sv. Maksimilijana M. Kolbea u istinskoj pravednosti
i svesrdnoj zauzetosti te izgradnji zajednice evanđeoskog zanosa vječne ljubavi u svijetu i društvu.

"SAMO LJUBAV STVARA." SV. MAKSIMILIJAN KOLBE

Članovi Vojske Bezgrešne na Hodu za život

– Zagreb, 9. svibnja 2026.

Piše: Nikolina Gelo

Članovi Vojske Bezgrešne svjedočili su svoju vjeru i ljubav prema životu sudjelovanjem na Hodu za život u Zagrebu.

Nakon jutarnjeg susreta u bazilici svetog Antuna Padovanskog na Svetom Duhu pridružile su se tisućama građana koji su kao dio mirne povorke od Zrinjevca do Trga bana Jelačića poslali jasnu po-

ruku: svaki život je dar i ima neprocjenjivo dostojanstvo – od začeca do prirodne smrti.

Noseći u srcu riječi sv. Maksimilijana Kolbea o bezuvjetnoj ljubavi prema bližnjemu, naše članice su molitvom, pjesmom i dostojanstvenim hodom svjedočile ono što Vojska Bezgrešne živi: braniti one koji su najslabiji i biti glas

onih koji glasa nemaju.

Kako je fra Milan Gelo istaknuo u homiliji, pozvani smo biti svjetlo. Danas je to svjetlo hodalo zagrebačkim ulicama. U društvu obitelji, mladih, svećenika, časnih sestara i ostalih ljudi dobre volje, naše članice su pokazale da je borba za život zapravo borba za ljubav, borba koja nikad ne prestaje.

Blagoslovljena majka. Zbilja je svaki blagoslov od mojih dječaka i brak i majčinstvo nešto čime me Bog blagoslovio i kroz što me stalno podučava, zove da se kroz te uloge približavam Njemu. U ovih 13 godina majčinstva sve sam više uvjeren da bi moja glavna stvar trebala biti živjeti svoj dan tražeći bolje razumijevanje Božje volje za moj život i živote moje obitelji, omogućiti svojoj djeci da vide radosnu majku (i uz sve teškoće kojih uvijek ima, Bogu hvala) s dubokim duhovnim životom koji je vodi kroz kušnje braka i majčinstva kako bi im bračni život i roditeljstvo bili nešto dobro, pozitivno.

(Ivana Han, supruga i majka petorice sinova)

MLADI VOJSKE BEZGREŠNE SUDJELOVALI NA ANTUNOVSKOM HODU U ZAGREBU

Piše: Matija Begić:

Mladi udruge Voj-
ska Bezgrešne 6. lipnja
2026. pridružili su se
tradicionalnom Antu-
novskom hodu ulicama
Zagreba koji se ove
godine održao pod ge-
slom: „Ako imaš Boga,
imaš sve”.

Zajedno s ostalim
mladima i drugim vjer-
nicima, krenuli su od
Samostana Bezgrešnog
začeca Blažene Dje-
vice Marije u Dubravi
sve do bazilike svetog
Antuna Padovanskog na
Svetom Duhu proslav-
ljajući Boga molitvom i
pjesmom. Poruka Hoda
odzvanjala je cijelim
putem: Bog je najveće
bogatstvo koje čovjek
može imati, čak i onda
kada nema ništa drugo.

Cjelokupno ozračje je
bilo vedro i puno nade,
a svi sudionici Hoda
svojim su svjedočan-
stvom pokazali da vjera
i danas ima lice mladih
ljudi. Pri dolasku u ba-
ziliku svetog Antuna Pa-
dovanskog, koja je i bila
krajnje odredište Hoda,
u klanjanju su se zahva-
lili Gospodinu na svim
darovima koje im je dao
po zagovoru svetog An-
tuna.

Mladi Vojske Bezgreš-
ne već sada s radošću
iščekuju sljedeću godi-
nu kada će se održati
novi Antunovski hod na
kojem će iznova pokaza-
ti kako vrijedi živjeti uz
Boga i Njegovu Crkvu
te kako ih u tome uvijek
prati Majka Marija.

SVETKOVINA svetog Antuna Padovanskog i Bezgrešnog Srca Marijina na Svetom Duhu

Piše: Matija Begić

U subotu, 13. lipnja, u bazilici svetog Antuna Padovanskog na Svetom Duhu u Zagrebu svečano je proslavljena dvostruka svetkovina –

čanosti i doživjeti posebnu povezanost Bezgrešne i svetog Antuna kojima je životna zadaća bila ukazati na Krista. Onoga koji je Put, Istina i Život.

svetog Antuna Padovanskog i Bezgrešnog Srca Marijina. Vjernici su imali priliku prisustvovati ovoj posebnoj sve-

Bilo je održano više euharistijskih slavlja. U svakoj je propovijedi istaknuto kako nas sveti Antun uči tražiti izgubljeno i vraćati se Bogu,

a Bezgrešno Srce Marijino podsjeća na to kako ljubav prema Njoj, Majci, potiče na ljubav prema Kristu.

Ovu posebnu svetkovinu svojim su dolaskom uveličali i članovi udruge Vojska Bezgrešne. Na štandu ispred bazilike prodavali su prigodne suvenire i pobožne predmete. Sav prikupljeni prihod namijenjen je izgradnji Marijina svetišta u Molvama, mjesta molitve i hodočašća koje se i podiže u čast Bezgrešnoj.

Prisutnost i angažman članova Vojske Bezgrešne još su jednom potvrdili zajedništvo i solidarnost među vjernicima. Kupnjom suvenira svaki je vjernik dao svoj mali, ali važan doprinos velikom djelu izgradnje svetišta.

Neka nas primjer svetog Antuna i ljubav Bez-

grešnog Srca Marijina i dalje vode kako bismo bili i ostali ljudi molitve, konkretnog djelovanja u ljubavi i spremnosti na žrtvu.

SVETKOVINA SV. ANTE U VISU

Piše: Ana Sviličić

U crkvi sv. Jere na poluotoku Prilovu smještenu u samom srcu grada Visa svečano je proslavljena svetkovina sv. Ante Padovanskog, jednog od najomiljenijih svetaca hrvatskog naroda. Brojni vjernici iz Visa i njihovi gosti okupili su se 13. lipnja kako bi sudjelovali u misnom slavlju i zajedničkoj molitvi.

Prije početka svete mise upriličen je tradicionalni blagoslov djece tijekom kojega su roditelji doveli svoje najmlađe kako bi po zagovoru sv. Ante primili Božji blagoslov. Ovaj dirljiv trenutak posebno je obilježio početak proslave i još jednom potvrdio snažnu pobožnost vjernika prema svecu kojemu se mnoge obitelji utječu u svojim

potrebama i molitvama.

Svečanu svetu misu predvodio je župnik don Milan Šarić u koncelebraciji s fra Žarkom Mulom. U propovijedi je naglašena važnost nasljedovanja kreposti sv. Ante – poniznosti, ljubavi prema bližnjemu i nepokolebljive vjere, koje i danas predstavljaju snažan poticaj vjernicima u svakodnevnom životu.

Uz liturgijski dio proslave, značajan doprinos organizaciji programa dala je Vojska Bezgrešne Vis. Članovi udruge sudjelovali su u pripremi i provedbi događanja te su postavili promotivni štand na kojem su zainteresiranim vjernicima predstavljali djelovanje i poslanje udruge.

Posjetitelji su imali priliku upoznati se s aktivnostima Vojske Bezgrešne u Visu, njezinim evangeli-zacijskim i humanitarnim projektima, kao i planovima za buduće djelovanje. Tijekom susreta prikupljale su se i dobrovoljne donacije za izgradnju Duhovno-pastoralnog centra Oaza Bezgrešne u Molvama, projekta koji će služiti kao prostor susreta s Bogom, duhovne

obnove i rasta u vjeri. Oaza Bezgrešne u Hrvatskoj mjesto je gdje želimo donositi Bezgrešnu svijetu i graditi čovječanstvo preobraženo duhom evanđelja.

Proslava na Prilovu protekla je u ozračju molitve, zajedništva i radosti, potvrđujući duboku povezanost otočana s njihovom vjerskom i kulturnom baštinom. Svetkovina sv. Ante još je jednom okupila različite naraštaje vjernika te posvjedočila živost vjere koja se na otoku Visu prenosi kroz generacije.

Sudionici su izrazili zadovoljstvo velikim odazivom vjernika i zahvalnost svima koji su svojim angažmanom pridonijeli uspješnoj organizaciji proslave, posebno volonterima i članovima Vojske Bezgrešne Vis, koji su kroz svoj rad i svjedočanstvo vjere obogatili ovogodišnju svetkovinu sv. Ante na Prilovu.

DANI ZAJEDNIŠTVA, ODMORA I MILOSTI POD OKRILJEM BEZGREŠNE

Piše: Ivana Jurasić

„Dopustimo da nas Bezgrešna što savršenije vodi – kako i gdje nas želi imati...”

*sv. Maksimilijan
Marija Kolbe*

Ovogodišnje tradicionalno jedanaesto ljetovanje obitelji Vojske Bezgrešne održano je u prvom tjednu srpnja u Čunskom na otoku Lošinj, u biskupijskom centru Betanija. Okupilo se desetak obitelji iz različitih krajeva Hrvatske, koje su nekoliko dana provele u molitvi, odmoru, druženju i zajedništvu, pod duhovnim vodstvom p. Zdravka Tube.

Posebno nas je obradovalo što nam se ove godine pridružila i predsjednica Nacionalnog centra udruge Vojske Bezgrešne Margareta Begić. Njezina prisutnost dodatno je povezala naše malo ljetno zajedništvo s velikom obitelji Vojske Bezgrešne kojoj pripadamo i s poslanjem koje nam je povjerenje – živjeti svoju vjeru pod okriljem Bezgrešne i, poput svetoga Maksimilijana

Kolbea, druge ljude privoditi Kristu po Mariji.

Svaki naš dan započinjao je u 7:30 zajedničkim slavljenjem svete mise. Bio je to najljepši i najvažniji početak dana. Okupljeni oko oltara, kao obitelji

i kao zajednica, prinosili smo Gospodinu svoje radosti, poteškoće, nakane i zahvale. Nakon svete mise slijedio je zajednički doručak, a potom duhovni program, druženje i, naravno, odlazak na more.

Prvoga dana susrete smo započeli međusobnim upoznavanjem obitelji. Iako su se mnogi od nas poznavali s prethodnih susreta, svake godine pridruže nam se nove obitelji. Upravo je u tome jedna od posebnih ljepota

ovoga ljetovanja: zajedništvo raste, stvaraju se nova prijateljstva, a oni koji dolaze prvi put vrlo brzo postaju dio naše velike obitelji okupljene oko Bezgrešne.

U sljedećim danima održane su dvije duhov-

ne obnove. Jedna je bila namijenjena ženama i majkama, a druga muževima i očevima. U svakodnevnom životu često smo zaokupljeni brojnim obvezama, poslom, brigom za djecu i svim onim što život jedne obitelji donosi. Zato su nam trenutci u kojima možemo zastati pred Gospodinom, pogledati vlastiti život u svjetlu vjere i ponovno otkriti ljepotu i odgovornost svojega poziva supružnika i roditelja osobito dragocjeni.

Poseban trenutak našega ljetovanja bilo je cjelonoćno Euharistijsko klanjanje. Dok je noć obavijala Ćunski i dok je oko nas vladala tišina, pred Presvetim oltarskim sakramentom izmjenjivali smo se u molitvi. Svatko je imao priliku ostati nasamo s Isusom – zahvaliti, moliti, šutjeti, predati Mu svoje

obitelji, djecu, poteškoće, odluke i budućnost.

Upravo su takvi trenuci možda najdublji dar ovoga zajedničkog vremena. U svakodnevnoj užurbanosti često nam nedostaje tišine, a pred Isusom u Euharistiji nije potrebno mnogo riječi. Dovoljno je biti pred Njim i dopustiti Mu da nas ponovno podsjeti tko smo, komu pripadamo i prema čemu je usmjeren naš život.

Svakoga dana povezi- vala nas je i zajednička molitva svete krunice. Pod okriljem Bezgrešne donosili smo Mariji svoje obitelji, djecu, brakove, radosti i poteškoće.

Sveti Maksimilijan Kolbe želio je da se potpuno povjerimo Bezgrešnoj kako bi nas ona vodila Kristu i učinila oruđem Božje ljubavi prema drugim ljudima. Upravo smo tijekom ovih dana mogli ponovno otkrivati koliko se taj poziv ostvaruje u običnom životu: u braku, roditeljstvu, prijateljstvu, razgovoru, zajedničkom obroku, molitvi i spremnosti da jedni drugima budemo blizu.

Najljepša je možda slika našega ljetovanja bila radost djece. Već prvoga dana djeca stvaraju nova prijateljstva. Zajedno se igraju, kupaju, smiju i provode dane kao da se poznaju godinama. Ne pitaju tko je odakle niti koliko se dugo poznaju. Jednostavno prihvaćaju jedni druge.

Za nas odrasle ovo je ljetovanje također prilika za susret s dugogodišnjim prijateljima, ali i za upoznavanje novih obitelji koje se

svake godine pridružuju ovom već tradicionalnom okupljanju. U razgovorima, molitvi i zajedničkom vremenu ponovno otkrivamo koliko nam je potrebno zajedništvo drugih obitelji koje žele živjeti svoju vjeru i svoj obiteljski poziv u srcu Crkve.

Kada se na kraju ljetovanja vratimo svojim domovima, poslovima i svakodnevnim obvezama, sa sobom ne nosimo samo uspomene na more i zajedničke trenutke. Nosimo obnovljenu vjeru, nova prijateljstva, zahvalnost za svoje obitelji i odluku da još više pripadamo Kristu, a sve to stavljamo u ruke Bezgrešne jer biti dio Vojске Bezgrešne znači dopustiti Mariji da nas vodi njezinu Sinu i da se po nama posluži kako bi Kristova ljubav doprla do drugih ljudi. Zato je ljetovanje s Bezgrešnom za nas mnogo više od odmora.

IZ POVIJESTI...

VOJSKE BEZGREŠNE U HRVATA

Piše: Fra Ljudevit Maračić

.....

**U ovoj 2026. godini
Vojska Bezgrešne
slavi svojih 90 godina
djelovanja u našoj
domovini. Nije nam
poznato je li njezino
djelovanje započelo
odmah po osnutku u
Rimu. U zagrebačkom
glasniku Svetište
sv. Antuna, u lipnju
1931. pojavljuje se
opširna reportaža
pod naslovom
Niepokalanow, u
kojoj potpisnik fra
Jeronim Marjanović
iscrpno opisuje Grad
Bezgrešne.**

Rano upoznavanje

U Arhivu Provincije čuvamo jedan dopis na latinskom jeziku, otipkan na pisačem stroju, koji je o. Maksimilijan Kolbe uputio iz Nagasakija tadašnjem

našemu provincijalu o. Bernardinu Poloniju. Zanimljivo je uočiti da je pismo datirano na blagdan Gospe Lurdske, 11. veljače, kada je veliki misionar i širitelj štovanja Bezgrešne, o. Maksimilijan Kolbe,

iz daleke zemlje gledao cijeli svijet, pa i Hrvatsku, te se zanima je li i kod nas Vojska Bezgrešne zaživjela i počela djelovati. Kolbe pismu prilaže i upitnik s nekim uopćenim pitanjima, želeći dobiti precizne

podatke da li u našoj zemlji postoji već VB, ima li svoja središta, koliko je članova, je li kanonski osnovana, ima li provincijskog upravitelja, koja se braća posebno zanimaju za taj apostolat, ima li kakvih zapreka širenju i što se smatra prikladnim za širenje VB po svijetu.

Polonijo je provincijal od 1931-1934).

U spomenutom odlomku o. Bernardin Polonijo spominje da je u Prilogu, objavljenom o Uskrsu 1933. godine, preporučio svoj braći apostolat VB. Piše: „Predlažem svoj braći, napose poglavarima samostana i sjemeništa,

svete pomoću i pod zaštitom Bezgrešne Djevice Marije. Drugim riječima: Ustrajno raditi na tome da nijedan čovjek ne ostane bez plodova spasonosne žrtve Isusove i Marijine na Kalvariji. Geslo udruzi jest: Per Mariam ad Jesum!, naime da privedemo k izvoru spasenja i posvećenja k Isusu Bogočovjeku sebe i svakoga svojega bližnjega zazivajući svaki dan najmoćniju i najmilostiviju pred Bogom, Mariju, nju štujući uprav djetinjom pobožnošću i za njom se najvjernije povodeći u svakoj krepости, napose u poniznosti, poslušnosti i čistoći srca. Zasnovali su tu udrugu Poljaci, koji su nam braća po krvi i po zvanju i sjajno je protegoše do Japana i Indije. Ona je svojina našeg Reda s udrugom primarijom u zavodu sv. Teodora u Rimu. Postoji tek od godine 1917. a odlikovana je od Svete Stolice već s dva brevea. U prvoj polovici god. 1929. brojila je u samoj Europi 170.000 članova, od kojih u samoj Poljskoj 150.000. Ima i svoja dva glasila, poljačko i japansko. Prvo se danas tiska u 600.000, a drugo u 50.000 primjeraka. Ima i dva svoja tiskarska jaka poduzeća: u Niepokalanowu kod Varšave i u Nagasakiju u Japanu. Već niče i treće u Malabaru u zapadnoj Indiji... Na posao dakle i mi, braćo, na ono quae desunt passionum Christi? (što nedostaje mukama Kristovim). Bit će to i jedno čovječno i rodoljubno djelo spašavati molitvama i dobrim djeli-

”

Onaj tko ne moli ne može lako shvatiti duh molitve. Štoviše, on ne može shvatiti radost što je molitva donosi duši, snagu što je molitva unosi u svakodnevni život.

sv. Maksimilijan Kolbe

Na poledini dopisa provincijal o. Polonijo je vlastoručno dopisao da je 12. svibnja odgovorio o. Maksimilijanu u Nagasaki, priloživši ono što je zapisao u 7. broju Priloga, provincijskog glasila koje je spomenuti provincijal bio počeo objavljivati za vrijeme svoje službe (o.

kako bi bilo da se i kod nas zavede nabožna udruga Vitezova Bezgrešne Djevice Marije? Ona je zahvatila već skoro sav naš Red, a u Poljskoj tvori prava čudesa. Svrha joj je nastojati da se obrate grješnici, krivovjerci, raskolnici, židovi i ostali, napose masoni, te da se svi ljudi po-

ma one u čijim rukama na ljudsku govoreći jest udes kraljevstva ovoga svijeta. Vodimo ih per Mariam ad Jesum, da time ispunimo i volju Božju, koja hoće da se svi ljudi spase... I u našu je to korist ne želimo li pasti žrtvom općega svjetskog meteža, a da i ne govorimo o koristi po svoju dušu, budemo li je svu založili u spasonosno djelo Isusa i Marije, kojima svaka čast i slava. Amen!"

Službena odobrenja

Iz molbe Provincijalata otaca franjevac konventualaca Nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagrebu potkraj 1938. dade se zaključiti da je udruga iskoračila iz sjemenišnih zidina te počela djelovati i među vjernicima Provincijal, o. Bonaventura Burić, u svojem dopisu od 24. prosinca spomenute godine piše: „Podastiru se prečasnim naslovu Pravila Pia Unionis Militiae Immaculatae u latinskom jeziku i hrvatskom prijevodu sa smjernom zamolbom da izvoli odobriti širenje ovoga nabožnog udruženja i u svojoj dijecezi. Iz Pravila se vidi da je ovo udruženje dobilo odobrenje i od najviše crkvene vlasti, pa zato su svi ordinariji, gdje god rade naša braća redovnici, rado odobrili i preporučili isto udruženje. Udruženje je posvuda provedeno gdje naš Red djeluje, pa čak i u misijskim krajevima Japana, Kine i Afrike. Uspjesi su ovog udruženja upravo veliki. Umoljavamo zato prečasnog naslov da i

nama u ovoj dijecezi dozvoli rad u duhu i smislu ovih Pravila."

Nije trebalo čekati dugo na pozitivni odgovor Nadbiskupskoga duhovnog stola u Zagrebu. Provincijal o. Burić nepuni tjedan dana kasnije, 30. prosinca 1938. dobiva dopis Nadbiskupskoga duhovnog stola u Zagrebu, kojim se dopušta „da se u zagrebačkoj nadbiskupiji uvede i širi 'Pia unio Militiae Immaculatae' prema priposlanim Pravilima, koja su zadržana u ovdašnjem arhivu". Odobrenje je potpisao generalni vikar mons. Franjo Salis-Sewis.

Uskoro je za potrebe članova ove udruge, a i za simpatizere i ostale širitelje pobožnosti Bezgrešnoj Djevici, u Zagrebu tiskan molitveni priručnik pod naslovom Štit Vitezova Bezgrešne, s brojnim informacijama o udruzi i uputama za djelovanje te molitvama za svaki dan i ostalo vrijeme kroz godinu.

Da je sve više raslo zanimanje među braćom dokazuje i boravak neke naše braće u Poljskoj, gdje su se osobno uvjerali u učinkovito djelovanje Vojske Bezgrešne. Tako je o. Ambroz Vlahov, urednik zagrebačkoga mjesečnika Svetište svetog Antuna proveo dva tjedna u Niepokalanowu tijekom kolovoza 1936. i u više navrata razgovarao s o. Maksimilijanom Kolbeom. O svemu tome izvješćivao je u više navrata, a kad je uskoro postao provincijalom, baš u samo vrijeme rata, za-

mišljao je i vrlo konkretno planirao izgradnju hrvatskoga Grada Bezgrešne u Selima kod Siska. Čak je u tom vidu bio dao izraditi nacрте. Da nisu bila tako olovna vremena, vjerujem da bismo mi danas tamo, ili negdje drugdje, imali svoj veliki centar širenja ove marijanske pobožnosti. No čovjek snuje, a Bog određuje...

Ratne posljedice

Početak ratnih operacija i razaranja, dakako da se i ova marijanska udruga morala povući od značajnije ekspanzije među hrvatskim vjernicima. Ipak, redovnički poglavari i u vrijeme te strašne kataklizme pozivaju svoju braću da ne zaborave na ovaj marijanski apostolat, pa tako vrhovni poglavar Reda, p. Beda Hess, l. svibnja 1942. piše pismo svim provincijalima, pa i o. Ambrozu Vlahovu, tadašnjem provincijalu hrvatske provincije sv. Jeronima, u kojemu konstatira da je na njezinu području u hrvatskom dijelu 1938. osnovano filijalno sjedište u Zagrebu (u Sloveniji dogodilo se to u Ptuj). U spomenutom pismu o. General podsjeća provincijala da je generalni kapitul 1936. odredio da se u svako sjemenište Reda franjevac konventualaca uvede i kanonski podigne filijalno sjedište Vojske Bezgrešne, pa ukoliko to nije dosad izvršeno, svakako da treba što prije učiniti. U istom dopisu vrhovni poglavar iz Rima naglašava kako

DUHOVNI ASISTENTI VOJSKE BEZGREŠNE

Pater ANTE GAŠPARIĆ, OFMConv. „Odani u Kristu i Bezgrešnoj“, kako se sam potpisivao bio je nacionalni duhovni asistent Vojske Bezgrešne, od 1989. do 2014. godine. Na prijedlog provincijalnog ministra o. Josipa Blaževića, 15. svibnja 2015. godine generalni ministar o. Marco Tasca, imenovao je o. Zdravka Tubu nacionalnim asistentom Vojske Bezgrešne za Hrvatsku. Svoje poslanje obojica nastoje ispuniti brinući se za sve duše koje im Bezgrešna dovede na životni put a nadahnuti riječima sv. Maksimilijana Kolbea „Nastavite uvijek ispunjavati sveta nadahnuća Majke, koja vas vodi putovima svetosti i uvijek budite radosni“ (SK 861).

Vojska Bezgrešne ne postoji „samo za naše pitomce, sjemeništarece i klerike, već i za druge vjernike, te bi dosljedno filijalno sjedište trebalo kanonski osnovati pri svakoj crkvi i javnom oratoriju Reda“.

P. Beda Hess također podsjeća kako je Vojska Bezgrešne, poput Apostolata molitve ili Saveza Srca Isusova spojiva (kompatibilna) sa svakim stanjem života te se stoga može lako širiti svugdje, bez teških obveza i raznovrsnih otežavajućih nameta. Možda je upravo jedan od razloga što su tolike nevolje pale u posljednje vrijeme na Red što je iskazana velika ravnodušnost prema ovom providonosnom sredstvu

koje je povjereno našem Redu. Od provincijala moli da učine sve kako bi svi fratri njegove provincije postali Vitezovi Bezgrešne, te da se u svakom sjemeništu Provincije kanonski podigne filijalno sjedište Vojske Bezgrešne za sjemeništarece, novake i klerike, a isto tako da se i pri svakoj našoj crkvi kanonski osnuje isto za vjernike.

Pri kraju rata, kada se već nazirala budućnost podijeljene Europe, tadašnji zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac, da predusretne moguće progone i zabrane, sam određuje prestanak rada svih javnih udruga i društava Katoličke crkve na području Zagrebačke

metropolije, a to su učinili i ostali biskupi, pa je tako i Vojska Bezgrešne suspendirala svoje djelovanje na javnom, izvanjskom području. Dalekovidnošću zagrebačkog nadbiskupa i skorašnjeg mučenika tako je izbjegnuta moguća situacija mučnih istraga i pritisa na odgovorne i vodeće katoličke laike koji bi sigurno potpali pod udar represivnih mjera novoga komunističkog režima.

O tihom djelovanju franjevac te upoznavanja vjernika s apostolatom Vojske Bezgrešne sve do 1960-tih godina pisat ćemo u sljedećem broju Apostola Bezgrešne za koji je fra Ljudevit napisao svoje osobno svjedočenje.

Izlazak u javnost

O Uskrsu 1962. hrvatski franjevci konventualci započnu izdavačku avanturu koja traje i danas. O. Ivon Čuk, uz podršku svojih poglavara, počinje izdavati mjesečnik Glasnik sv. Antuna Padovanskoga, koji će nakon nekoliko godina promijeniti ime u Veritas. Pomišljalo se da ovaj mjesečnik postane povremeno glasilo Vojske Bezgrešne te je u tom smislu objavljeno više priloga o Kolbeu, Vojsci Bezgrešne, Niepokalanowu, Nagasakiu. Konkretni plod ovog zauzimanja bila je biografija o. Kolbea Dobrovoljac bunkera gladi iz pera Živka Kustića, tadašnjeg suradnika ovog mjesečnika, a kad je o. Ivon prestao biti glavnim urednikom, povukao se u Rim u tu nekoliko godina proučavao građu za pisanje svojega životopisa o. Maksimilijana, koji je osobno najviše cijenio jer da je u to djelo, tako je govorio, uložio najviše truda. U međuvremenu su mlađa braća počela izdavati niz Spisa o. Maksimilijana Kolbea, prijevod izabranih članaka, te obogatili ponudu s četiri priručna svešćića.

Novi zalet u širenju kolbeovskih ideja na našim prostorima unio je o. Antun Gašparić, koji već preko dvadeset godina neumorno radi na ovome i širi marijanski apostolat. U više navrata provincijski kapitul Hrvatske provincije franjevaca konventualaca povjerili su o. Anti službu nacionalnog upravitelja udruge Vojske Bezgrešne, koja ima svoje

središte u Novom Marofu. Zahvaljujući tome danas na području hrvatskoga jezičnog područja upisano je oko 30 000 članova i podijeljeno je osim toga i oko 20 000 čudotvornih medaljica. U nekim mjestima članovi VB u dogovoru sa župnicima organiziraju razne pobožnosti. Lijepi primjer imamo u Koprivničkim Bregima, gdje se svakodnevno okuplja oko šezdesetak članova na molitvu krunice za duhovna zvanja. Nedavno je jedna tamošnja djevojka prihvatila Božji poziv i ušla u samostan. U Koprivnici desetak obitelji sastaje se na zajedničku molitvu krunice i plodovi su vidljivi: nekoliko mladih upisanih prvih godina u VB odlučilo je studirati teologiju i danas su vjeroučitelji i svećenici koji šire udrugu VB kroz različite pobožnosti i dnevne molitve. U župi Davor osamdesetak članova VB priključilo se svakog četvrtka jednosatnom klanjanju u rasponu od 18 do 23 sata naizmjenice. U suradnji s promicateljem zvanja Hrvatske provincije franjevaca konventualaca središnjica VB iz Novog Marofa okuplja nekoliko grupa mladića i djevojaka u creskom centru za zvanja, gdje imaju priliku upoznati se s duhovnim zvanjem.

Prije pet godina otvoren je pokrajinski centar VB u Riječkoj nadbiskupiji. Članovi VB sastaju se svakog mjeseca kod ss. Milosrdnica. U riječkom zatvoru pokrenuli su svake srijede molitvu svete krunice sa zatvorenicima. Na njihovu inicijativu otvorena je i bla-

goslovljena kapelica u zatvoru posvećena sv. Maksimilijanu Kolbeu. Nešto kasnije osnovan je pokrajinski centar VB u Puli za Istru. Kao i u Rijeci, i ovdje članovi VB svake srijede mole krunicu sa zatvorenicima i donose im vjerski tisak. Po želji upravitelja ovih zatvora prošle godine organizirane su i jednodnevne duhovne obnove za zatvorenike u Puli i Rijeci.

U Varaždinskoj biskupiji udruga Vojske Bezgrešne u suradnji s Povjerenstvom za pastoral mladih od 2003. godine organizira zaredom Marijafest u Molvama, gdje se okuplja do 500 mladih iz raznih dijelova biskupije. Uz sam festival upoznavanju VB preko medija i njezinu širenju mnogo pridonosi glazbeni sastav Apostoli mira iz Madžareva. Središnjica u Novom Marofu tiska svake godine razne kalendare, a list Apostol Bezgrešne povremeno izlazi u 8 000 primjeraka te tako povezuje članove Vojske Bezgrešne.

„Ako se duše braće budu uvijek sve više približavale Bezgrešnoj, nikakav rat, nikakav rast cijena, nikakva druga poteškoća ili neprilika neće biti u stanju oslabiti zanos u osvajanju cijelog svijeta i svake pojedine duše za Bezgrešnu“, zaključuje o. Antun Gašparić svoje izvješće pročitano na redovitom provincijskom kapitolu održanom u proljeće 2006. u Cresu.

Nastavak u sljedećem broju...

MOLITVA KRUNICE

Piše: Marijana Sabolić

Moj prvi susret s krunicom bio je preko ruku i usana moje bake Marije. Iako je pokojna, njezin mi je lik i dalje pred očima. Imala sam 4 godine koliko se sjećam. Dolazili bismo vikendom kod bake u Zagorje.

Uglavnom sam bila zai-grana i trčkarala posvuda a baka me zvala često da sjednem pored nje na krevet. Ona je tada već bila bolesna i uglavnom ležala u krevetu i prebirala po rukama zrnca krunice, a ustima bi tiho šaptala molitvu Majci Božjoj. Kad bi me uspjela nagovoriti da nakratko sjednem, tada me pitala: „Hoćeš li moliti sa mnom?“ Da joj udovoljim, izmolila bih kratko s njom koju Zdravo, Marijo (koju me ona naučila) i dalje bi otrčala na igru a ona bi se nastavila sa smiješkom moliti.

Tada nisam shvaćala ni razmišljala zašto moli i zašto se smješka, ali danas s osvrtnom od 40 godina često mi dođe njezin smiješak u sjećanje. I jasno mi je zašto se smješkala.

Jednom mi je pokazala razglednicu koja mi se

urezala u pamćenje. Na njoj je bila Gospa u nekoj špilji a ispred špilje ogromne upaljene svijeće koje su obasjavale Gospin lik. U ruci je držala krunicu. Kasnije sam doznala da je to Lurd – Marijansko svetište u Francuskoj koje me već tada jako vuklo k sebi.

Svakodnevno sam se molila Bogu, Isusu – na što su me najviše poticali baka i djed i svete slike koje su bile na zidovima njihova dnevnog boravka.

Ali molitva krunice mi je nekako bila teška, strana... pokušavala sam ju moliti, ali mi je bilo dosadno. Doznala sam za pobožnost Presvetom Srcu Isusovu i u vrijeme srednje škole često sam odlazila u kapeлицu Presvetog Srca Isusova u Vinogradskoj bolnici. Tamo sam naišla na letak o Čudotvornoj medaljici i Vojsci Bezgrešne. Odlučila sam se učlaniti kako bi se više povezala i s Marijom – 11.11.1986. Od tada nosim Čudotvornu medaljicu stalno uza se. I član sam Vojske Bezgrešne. Tada uz sve školske i obiteljske obaveze nisam pohađala susrete Vojske

Bezgrešne, ali nastojala sam moliti svakodnevno molitvu Bezgrešnoj.

Prošlo je mnogo godina i bilo je raznih životnih bura i oluja. Osjećala sam u svakoj toj teškoj situaciji posebnu zaštitu od Boga. I kad bi zalutala... Bog i Gospa bi me vratili na pravi put. Prvo me put vodio u Lurd. Bilo je to za mene predivno duhovno putovanje. Došli smo pred špilju o kojoj sam čeznula godinama... neopisiv doživljaj! Veličanstven je bio trenutak dolaska ispod špilje – na svetom mjestu gdje se ukazala Marija, Isusova majka, Bernardici. Dotaknuti vodu koja je potekla iz stijene u trenutku ukazanja i koja se slijeva cijelo vrijeme do danas.. Čekati u redu za kupanje i moleći krunicu dok smo čekali, okupati se u vodi lurdske kupališta za mene je bilo kao ponovno krštenje, ali ovog puta sam postala svjesna toga trenutka kad su me roditelji držali na krštenju.

Cijelo vrijeme boravka u Lurdu bilo je milosno. Vidjeti toliko mnoštvo ljudi i bolesnika u molitvi... svi

s pouzdanjem gledaju u Gospu i mole se... Bila je to duhovna obnova koja mi je bila jako potrebna. Zadnje jutro pred odlazak iz Lurda spustila sam se do špilje s cimericom iz sobe i dr. prof. Jelinčićem koji je svake godine hodočasnik Lurda. Pričali smo putem... ispričao mi je o nekoliko čuda koje se dogodilo u Lurdu, a ima ih bezbroj, neobjašnjivih s medicinskog gledišta i medicinski dokazano kao čudo molitve i uslišanja po zagovoru Gospe Lurdske.

To me se toliko dojmilo da sam došavši pred špilju kleknula i po prvi put iz duše molila svetu krunicu i to ne jedno, nego 3 otajstva. Nikad mi krunica nije bila tako lijepa i milosna molitva kao tada. Suze su mi tekle po licu od milosti. Predala sam Gospi sve svoje brige, boli, članove

obitelji, rodbinu, prijatelje i cijelo srce i dušu... Razdaniilo se... Trebalo je krenuti natrag prema kući. Teškog srca sam se oprostila od tog svetog mjesta... ali obećala sam da ću opet doći.

Nakon povratka u Zagreb, učlanila sam se u Hrvatsko katoličko društvo medicinskih sestara i tehničara – čija je zaštitnica upravo Gospa Lurdska. Zdravlje bolesnih.

Obećala sam Gospi da ću moliti svaki dan krunicu, da ću poticati i druge na molitvu. Upućivala sam ih i preporučivala Gospi bolesnike i trudnice s kojima sam dolazila u doticaj na poslu kao prima-lja. Novorođenčad koju bih uzela u ruke prvo bih u sebi prikazivala Gospi a tek onda majci. Kad bi se koja trudnica požalila na svoj problem, dala

bih joj krunicu u ruke... Svoje životne probleme prikazivala sam Gospi svakodnevno kroz zrnca krunice. Moleći žalosna otajstva, osjećala sam da mi je Majčica posebno blizu i da mi govori: „Razumijem Te, budi strpljiva i moli, moli, muka i križ ne traju vječno..." Nakon izmoljenih krunica često bi se dogodio neočekivani pozitivan obrat situacije... Vjerujem da je to Majčina intervencija. I prije godinu dana doznala sam za hodočašće u Molve gdje se održalo stručno predavanje o palijativi i vrijednosti života upravo za nas, medicinske djelatnike.

Tada sam ostala zapanjena kako je upravo ovo hodočašće povezano i s Čudotvornom medaljicom i Vojskom Bezgrešne, ali i sa svetom Filomenom koja je zaštitnica djece, novoro-

đenčadi. Obnovila sam na tom hodočašću zavjet koji sam davno dala da ću opet moliti svakodnevno molitvu Bezgrešnoj.

Na tom hodočašću primila sam poticaj pokrenuti molitvu krunice za pacijente u Petrovoj bolnici (Klinici za ženske bolesti i porode). Za ostvarenje mi je trebalo 2 mjeseca. Borila sam se sama sa

sobom i kušnjom mogu li to uopće? Inače sam jako sramežljiva i nesigurna osoba. Kako će ljudi reagirati? Hoće li me ismijati? Ali što sam se više opirala, u meni je više kucalo srce... Osjećala sam da neću imati mir dok to ne provedem u djelo. Početkom korizme prošle godine uz dozvolu župnika vlač. Golubića i predsjed-

nika Klinike krenula sam s molitvom. Gospa je malo pomalo uključila molitelje. Svaki petak u 15 sati molimo krunicu Božjem milosrđu u dvorani koju smo dobili za molitvu. Trudnice, roditelje, bolesnice, djelatnici Klinike i članovi društva... uvijek je bio netko na krunici. Svi kažu da im je to vrijeme provedeno u molitvi bilo milosno. U početku onim pacijentima koji nisu imali krunicu – poklonila bih jednu od svojih. Često bih dobila na poklon ili bih sama kupila, ali u jednom trenutku mi je ponestalo i kad sam razmišljala kako trebam kupiti nove krunice, plakat za poziv na molitvu vidjela je osoba koju sam nedavno dobila kao duhovnu sestru. Rekla je da ima punu kutiju krunica koje želi darovati pacijentima za molitvu. Evo, Majčica je riješila i taj problem.

Nakon godinu dana molitve izmolili smo veliku milost. Ponovno se po prvi puta nakon 6 godina, 21. veljače 2026. u subotu počela slaviti sveta misa za naše pacijente. Na svetu misu će moći dolaziti pacijenti i članovi obitelji te djelatnici Klinike svaku subotu u 16 sati. Vjerujem da je i ta milost dar Majčice, ali i nagrada svima nama koji smo se odazvali Njezinu pozivu. Hvala Majčici na svim milostima dobivenim po molitvi krunice... hvala i mojoj baki koja je molila Boga za sve nas.

BOG JE SVE OKRENUO NA DOBRO

Piše: Alen Benaković

Rođen sam u Švicarskoj kao treće dijete. Mama mi je muslimanka, a otac katolik. Mama je imala tešku trudnoću sa mnom. Doktor su joj savjetovali da me pobaci jer će, ukoliko to ne učini, jedno od nas dvoje umrijeti, ali preživjeli smo. U našem životu postojali su ljudi koji su bili ljubomorni na nas. Kao dijete imao sam ogromne strahove. Mama mi je na razne načine pokušavala pomoći kako bih se oslobodio straha. U neznanju, misleći da mi pomaže, odvodila me na pogrešna mjesta po pomoć. Otac je čitavo moje djetinjstvo bio na radu u inozemstvu te bi ga viđao samo blagdanima. Teško mi je palo odrastanje bez očeve prisutnosti. U školi sam uvijek bio ismijavan i odbačen od strane druge djece jer mi je mama muslimanka. Ta ista mama učila me je kako da se molim. Vodila me je u crkvu, pravila jaslce i molila se svetom Anti za svoju djecu. Bio sam hiperaktivno dijete koje su učitelji teško razumjeli. Kao srednjoškolo-

lac počeo sam izlaziti i opijati se. Tražio sam djevojke i gledao ih s požudom. Živio sam odvojen od Boga. Ponekad sam išao na misu, ali nisam baš obraćao pozornost što svećenik govori jer sam dolazio zbog djevojaka koje su išle u crkvu. Poslije srednje škole, 2020. godine, otišao sam u Austriju k bratu Danijelu kod kojeg sam živio prve dvije godine. Iako je to bilo vrijeme koronavirusa, uspio sam u rujnu te godine pronaći posao. Drugi dan na tom radnom mjestu zabio mi se čavalo u glavu, ali ni tada nisam tražio Boga, nego sam nastavio s opijanjem, izlascima i traženjem ljubavi na krivi način. U siječnju 2021. godine dogodila mi se teška prometna nesreća poslije koje sam učio ponovo hodati 9 mjeseci. Ni tada nisam zavapio Bogu, nego sam nastavio sve po starom. U diskoteci sam, 2022. godine, upoznao djevojku od koje sam napravio idola. Bila mi je sve. Zavoljeli smo se. Zapravo, bila je to jedna nezdrava veza u kojoj Bog nije bio na prvom mjestu. I ta djevojka imala je svoje rane. Pokušao sam se promijeniti kako bi ona bila sretna. Prestao sam piti. Smršavio sam 40 kg. Često smo se svađali i prepirali. Čak sam organizirao i odlazak na terapiju kod psihologinje u Zagrebu kako bismo otkrili što je muči. Njezin otac nije podržavao našu vezu jer je moja mama muslimanka. To me je podsjetilo na sličan scenarij iz djetinjstva. Ona se nije mogla nositi s činjeni-

com da me njezin otac ne prihvaća. U srpnju 2024. godine, nakon veće svađe, ona je otišla u izlazak, dok sam se ja kod kuće brinuo kako da riješimo nesuglasice i kako da spasim vezu. Javila mi se nakon dva dana, a zatim se ja njoj nisam javljao desetak dana. U tih deset dana shvatio sam koliko sam ja zapravo navezan na nju. Nisam se mogao koncentrirati na poslu. Nisam mogao pobjeći od svojih misli. Bio sam u crkvi i pitao sam Boga što misli o nama. Plakao sam i vapio, ali nisam tada čuo nikakav odgovor.

Preko interneta sam došao do osobe koja proučava budućnost te sam otišao k njoj. Nakon deset dana što se nisam čuo s djevojkom, dok sam navečer ležao na krevetu, odjednom me obuzeo neki strah i adrenalina. Ruke su mi se tresle. Oblijevao me hladan znoj. Nazvao sam mamu jer nisam znao što mi se događa. Ona me je tješila da mi nije ništa i savjetovala me je da se umijem, ali mi nije bilo bolje. Zatim sam nazvao brata. I dalje sam se tresao. Brat mi je rekao da imam napad panike koji će proći. Baš u tom trenutku na vrata mi je došla uplakana djevojka. Kajala se zbog svojega ponašanja. Ipak, prekinuli smo vezu. Nekoliko dana nakon toga otišao sam na svadbu k prijatelju gdje sam počeo ponovno piti jer su mi osjećaji straha i panike postali još puno intenzivniji. Zvao sam brata. Odveo me u stan, dao mi je tabletu za smirenje i pokušao me

uteješiti. Kad sam shvatio da mi se taj prvi napad panike ponavlja, pomislio sam da mi je život gotov. Pitao sam se hoću li čitav život patiti od paničnih napada? Hoću li razočarati oca i majku? Što ako završim u ludnici? Zbog prisilnih misli i konstantnog straha i panike, rijetko sam se usudio izlaziti iz kuće, ali sam svaki dan išao do crkve. Jedan dan vidio sam papir na kojem su pisale informacije o organiziranom putovanju u Međugorje iz Austrije. Iako nisam planirao ići na to putovanje, uzeo sam papir jer mi je na njemu bila draga Gospina slika. U tom razdoblju puno sam se molio

Bogu za zdravije, mir, slobodu od napada panike i da mi pošalje neku osobu da ne budem sam. Nakon nekoliko dana javio sam se jednoj djevojci koja je objavila sliku svog psa. Predložio sam joj da ga zajedno prošetamo. Ona je pristala, a nakon dva, tri dana dopisivanja pitala me je hoćemo li ići zajedno u Međugorje. Nakon što mi je rekla da tamo uvijek ide u određeni hotel, ja sam okrenuo onaj papir i shvatio da se tamo navodi taj isti hotel koji ona spominje. Otišao sam s njom u Međugorje. Ta djevojka dugo je u vjeri. Njezina mama organizira hodočašća. Vjerujem da mi

je Bog tu djevojku poslao kako bi me približila Njemu i bila mi duhovna podrška. Ona se zaljubila u mene, ali ja sam još uvijek bio povrijeđen iz prošlog odnosa i nisam bio spreman za vezu. Otišli smo zajedno na nekoliko duhovnih obnova i nakon toga na jedan miran način i u dobrim odnosima, svatko je nastavio svojim putem. Primijetio sam da sam bolje. Imao sam i dalje nemir i strahove, ali u puno manjem opsegu. Povremeno sam morao uzeti tabletu za smirenje, ali nikad nisam pristajao na terapiju jer sam vjerovao da će mi Bog vratiti zdravlje i radost. Borio sam se sam sa sobom. Živio sam na dvije stolice, na duhovnoj i svjetovnoj. Bio sam još uvijek navezan na stare grijehе. Nakon ispovijedi za dva dana nastavio bih po starom. I tako sam dugo vremena bio ustrajan u grijehu, ali ustrajan i u ispovijedi i u molitvi. Nastavljao sam ići na duhovne obnove. Na ljetu 2025. godine otišao sam u franjevački kamp za mlade na Cresu koji je predvodio fra Stjepan Brčina. Tamo smo svakodnevno imali klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu. Svaki dan prikazivao sam Bogu neku osobu iz svoje obitelji. Kad je došla subota, dobio sam u srcu poticaj da prikažem i svaku osobu koja je bila sa mnom u kampu. Tada sam osjetio toliku neopisivu Božju ljubav. Ljubav kakvu nikada dotada nisam osjetio ni od jedne osobe. Bilo je to nešto nadnaravno. Nešto što samo Bog može

dati. Boravak u franjevačkom kampu bio je velika prekretnica u mojem duhovnom životu. Vidio sam plodove svojih molitava. Molio sam se za obraćenje svoje obitelji i svojih prijatelja te sam primijetio da su se i oni počeli moliti te su se približili Bogu. Nakon mnogo godina majka mi je bila s ocem u crkvi. Stvari su se mijenjale nabolje, ali još uvijek su mi se vraćali napadi panike. Bio sam gladan Božje ljubavi. Čeznuo sam za mirom koji sam izgubio u traženju ljubavi na pogrešnim mjestima. U organizaciji Nacionalnog centra Vojske Bezgrešne i Marijina Svetišta u Molvama, 19. listopada 2025. godine, održao se susret mladih Marijafest. Nešto me vuklo da odem tamo i otišao sam. Bilo je predивно. Dojmilo me se zajedništvo na duhovnoj obnovi. Shvatio sam da u ovome što prolazim nisam sam. Spoznao sam kroz razgovore s drugim mladima da je svatko od nas duhovno ranjen. Tom prilikom, nešto mi je govorilo da posvjedočim na televiziji o snazi krunice. Rekao sam: „Uzmite krunicu u ruke i molite. Nemojte ju samo nositi oko retrovizora“. Nakon nekog vremena primijetio sam promjenu i spoznao da me je Bog na Marijafestu u Molvama oslobodio od nekih manjih grijeha i od napada panike. Sada nekako u svemu vidim poveznicu. Sve što sam prošao i predao Bogu, On je okrenuo na dobro kako bi se proslavio u mojem životu.

SPREMNA SI ZA PRIMANJE

Piše: Ivana Čutić

.....

„Spremna si za primanje“ – bile su riječi moje prijateljice Antonije koja mi je poklonila 2014. kip Majke Božje Međugorske. Ja sam Ivana Čutić. Supruga sam i majka četvorice sinova. Ovim putem želim posvjedočiti Marijinu prisutnost u mojem životu i Njezino djelovanje u mojoj obitelji i u životima ljudi koje Gospa šalje u moj život.

Jednoga dana, ne znam kako, dlan na kipu Majke Božje Međugorske pukao je i nestao. Na blagdan Gospe od Čudotvorne medaljice 27. 11. 2024. pospremala sam svoj dom i našla izgubljeni Gospin dlan. Odmah sam sva presretna nazvala svoju prijateljicu Antoniju i rekla joj da sam našla Gospin dlan. Bez razmišljanja, iste sekunde, rekla mi je: „Ivana, spremna si za primanje.“

Moja prijateljica Antonija preporučila mi je 2014. da se posvetim Isusu Kristu po Mariji i poklonila mi knjižicu meditacija i pripreme za posvetu Isusu po Mariji.

Nakon 10 godina pokušavanja napokon sam se posvetila 18. 10. 2024. u Međugorju.

Na putu prema Međugorju u srcu mi se javila jedna mala željica da dovedem Gospi pun autobus. U moj frizerski salon 1. 12. 2024. ulazi divna

mlada žena i u svojim rukama nosi vrećicu. Kada sam otvorila vrećicu, znala sam, Majčice, to me ti pozivaš preko ove divne žene da dođem k tebi...

Dana 25. siječnja 2025. pun autobus u kojem je bila prisutna cijela moja obitelj: suprug i trojica

naših sinova, moja majka, sestra, svekrva, kumovi i sve divne žene kojima sam svjedočila svoju vjeru u svojem frizerskom salonu, krenuo je prema Molvama, četvrtom Gradu Bezgrešne u svijetu, a ne prema Međugorju kako sam ja mislila!

U Molvama sam molila Majku Mariju Bezgrešnu pred njezinim kipom da mi kod svojega Sina izmoli još jedno dijete i, ako je volja Božja, novi dom.

Suprug i ja do tada nismo imali problem sa začecem, ali željeno četvrto dijete nismo lako dobili. Mjesec i pol nakon hodočašća u Molve blagoslovljena sam i ostala trudna s četvrtim djetetom. Svi su mislili da će doći Marija, da će se roditi djevojčica, no ultrazvuk na pregledu potvrdio je muški spol djeteta. Sva presretna bez obzira što nemam žensko dijete, silno sam se razveselila muškom djetetu. Marko, Matej i Ivan imena su moje troje djece i, naravno, kada smo doznali da je spol djeteta muški, nitko nije pitao kako će se dijete zvati, ljudi su u razgovoru sami ustvrdili: „Dolazi Luka!“ Moj bratić je na dan kada se Luka rodio rekao: „Ispunio se Novi Zavjet!“ Suprug i ja blagoslovljeni smo s četiri sina koja nose imena četiriju evanđelista! U petom mjesecu trudnoće Gospa nam šalje novi dom! Stan u novom Zagrebu zamijenili smo predivnom kućom u predgrađu Zagreba.

Svima vama koji tražite Boga u svojem životu i koji čeznete za Isusovom prisutnošću želim posvjedočiti da prvo morate doći Mariji! Marija – vrata iza kojih nas čekaju milosti i blagoslovi. Marija nas vodi Svome Sinu! Po Mariji je Isus došao u ovaj svijet po Mariji i danas Isus želi ući u naša srca i blagosloviti naše živote nama nezamislivim milostima i blagoslovima! Bez Marije ne možemo doći Njezinu Sinu, našem Spasitelju i Otkupitelju ni primiti sve milosti, kreposti i blagoslove koje nam Isus želi dati! Marija je lift koji nas vodi puno brže i lakše do milosti. Dugotrajno koračanje napornim stubištem biramo sami kada odbacujemo Isusove Riječi s križa: EVO TI MAJKE!

Već danas razmisli o tim riječima! Isusova najveća želja je da Mu dođemo po Njegovoj Majci i prihvatimo sa zahvalnošću posljednje Isusove riječi! Marija je naša prava Majka! Posrednica, zagovornica, čuvarica i naša najmoćnija zaštitnica! Marijina najveća želja je da nas sjedini sa svojim Sinom! Tražila sam Isusa a na put mi neprestano dolazila Marija. Dugo mi je trebalo, nježno me pozivala, ali onog trenutka kada sam se posvetila Isusu po Mariji i kada sam u svojem srcu prihvatila Mariju za svoju Nebesku Majku, počela sam osjećati Njezinu prisutnost u svojem životu i u svojoj svakodnevici! Ljubav koju danas osjećam prema

Mariji i Njezino djelovanje u mojem životu plod je posvete!

Znam da mi moja Nebeska Majka Marija pomaže, da me vodi i da čuva moju obitelj od kneza ovoga svijeta! Pod Marijinim nogama stenje paklena zmija, sotona, koja želi sakriti Mariju i umanjiti njezinu vrijednost.

Bez Marije se ne možemo oduprijeti napadima kojima nas neprijatelj želi uništiti!

Marija čuva moj brak i obitelj! U Molvama sam doživjela velike milosti i primila blagoslove za kojima sam tiho čeznula.

U Molvama nas čeka naša Bezgrešna Majka Marija! Predivno Marijino svetište za našu domovinu Hrvatsku i za našu djecu! Četvrti Grad Bezgrešne – Oaza Bezgrešne u svijetu je u našoj Podravini, u predivnim Molvama u kojem nas naša Nebeska Majka okuplja i blagoslivlja! Neka vas i vaše obitelji Majka vodi Svome Sinu! Neka vam bude Zaštitnica, Pomoćnica i najmoćnija Zagovornica! Otvorite svoja srca i prihvatite Mariju za svoju pravu Majku koja vam želi darovati svoga Sina i obilno vas blagosloviti!

„Mnogi ne znaju da je Bezgrešna Marija Posrednica svih milosti, duhovna Majka svih ljudi, da se utječući Njoj, ljubeći je, najjednostavnije i najprije stiže k Bogu“

sv. Maksimilijan Kolbe (SK 661).

POSVETNA MOLITVA BEZGREŠNOJ

Bezgrešna Djevice
Majko Crkve
i Majko moja, Marijo,
povjeravam Ti svega sebe,
prihvaćajući radosno
iz ruku Tvoga sina
nacrt milosti
koji je meni odvijeka
namijenio nebeski Otac.

Daj da poučljiv
djelovanju Duha
postanem
djelatno sredstvo
za izgradnju Kraljevstva,
u vjernosti primljena poziva,
u zajedništvu
sa svom svojom braćom,
osobito najsiromašnijom
i najpotrebnijom praštanja.

Zato Ti, Marijo,
prikazujem molitve,
djela i žrtve ovoga dana.

